Ludas Matyi

Ára: 1 forint

XIX. évfolyam 11. szám

1963. március 14.

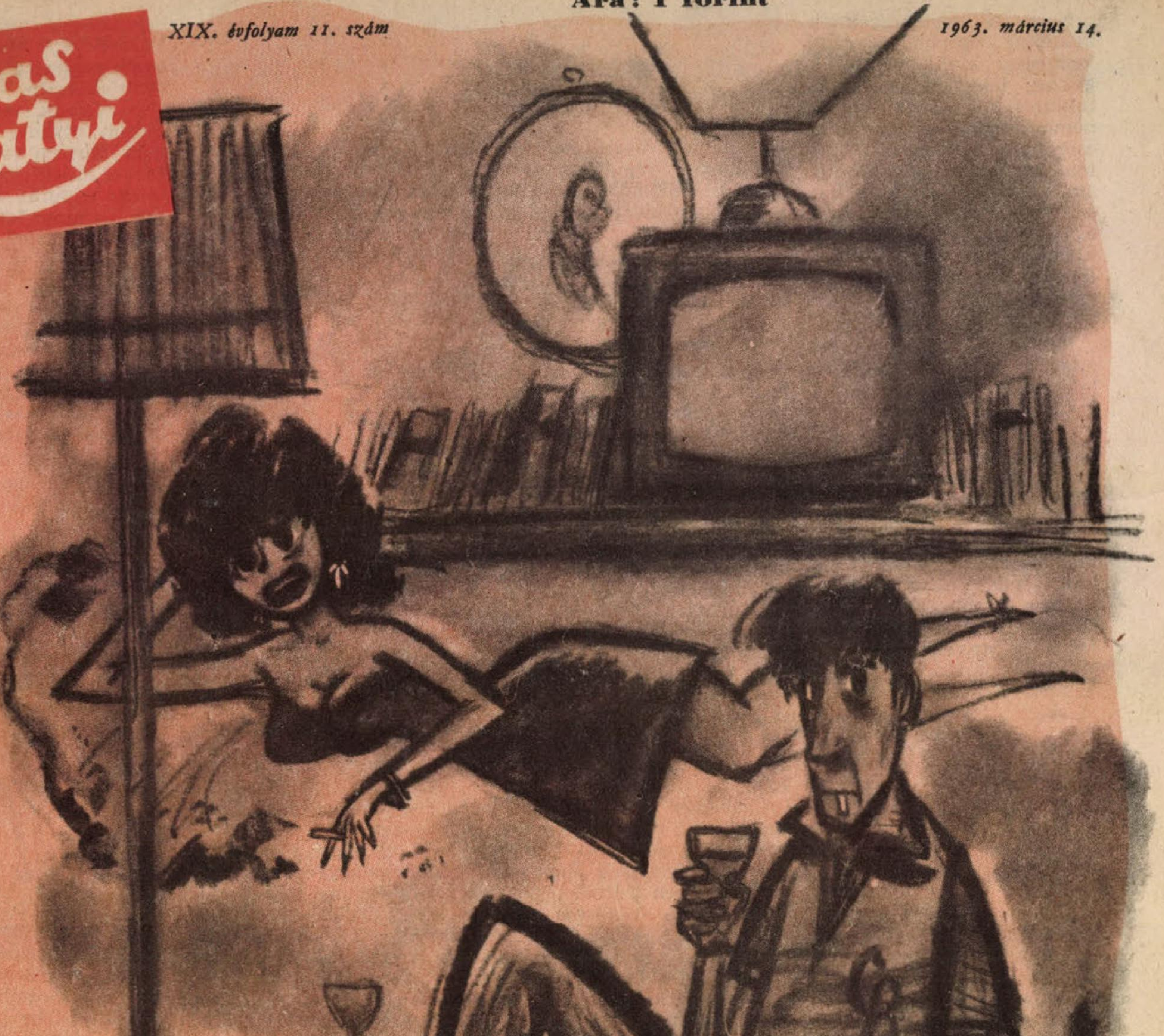

Toncz Tibor rajza

DÜHÖS FIATALOK – *Repülnek az évek és nekünk ma este megint nincs programunk...*

AZ UTOLSÓ SZEREDÁS

Nem a történészeknek adalékul, csupán a rend kedvéért kívánom feljegyezni, hogy a kappanosi falumúzeum alapításának nemes gondolatát egy ócska cseréppipa inspirálta. Történt ez úgy, hogy a tanító, aki a cseréppipát a padláson megtalálta, azt dróttal egy kartonlaphoz rögzítve kiakasztotta a tanterem falára ezzel a szöveggel: „Agrárproletár pipája a késői kapitalizmus korából.”

Miután ily módon a pipa, mint a múzeum alapköve letétetett, megkezdődött a gyűjtés.

Hordták a tanító úr fennhatósága alá tartozó nebulók a kappanosi múlt emlékeit rakásra, míg aztán a gyűjtemény kinőtte a kis tantermet és beköltözött a kultúrházba. A kultúrotthon igazgatóját teljesen átitatta a kappanosi múzeum eszméje. Annak minden darabja a szívéhez nőtt, a szarmata lovas csontjai csakúgy, mint azon legújabbkori tárgy, melyen szerény táblácska függött ezzel a felírással: „Meghibásodott villanyrezsó a huszadik század második feléből.”

Ekkor történt, hogy a falu legkorosabb embere, egy bizonyos Márton bácsi is eltipegett a múzeumba, okulni. Márton bácsi, miután mindent végigtapasztalt, többek fülehallatára ezt mondotta a kultúrházi igazgatónak:

— Szép így együtt látni ennyi tanulságos dolgot, csak egyvalami hiányzik innen nagyon: a híres kappanosi szeredás.

— Hát az mi a csoda? — ámult a városról odacsöppent igazgató. — Szombatosról már hallottam, de szeredásról még soha.

— Márpedig nekem is volt. Minden szegényembernek volt, aki messzire járt a kenyerét keresni, és csak egyszer egy héten vetődött haza. Olyasmi volt az, mint egy tarisznya, csak nagyobb, bendősebb, több napi élelemnek való, és ehhez illően díszesebb is, szép csíkos, cifrarojtos.

Mit tagadjam, a kultúrházi igazgatónak irtózatos nagy bogár telepedett a fülébe.

Csakhogy a szeredás réges-régen eltűnt már a kappanosi mezőkről, maga Márton bácsi is a harmincas években látott egyet utoljára, de arra sem emlékszik, hogy kié volt.

Hiába forgatott fel padlást-pincét a tanító úr tintásujjú hadserege, csak néhány aktatáska került elő, meg egy ócska vulkánfiber bőrönd századunk negyvenes éveiből.

Már-már letett az igazgató arról, hogy a kappanosi múzeumnak valaha is saját szeredása legyen, mikor újra betipegett Márton bácsi és közölte: most jutott eszébe, hogy az utolsó szeredást egy bizonyos Sűrű-Balogh Mihálynál látta, akivel együtt kubikoltak harmincötben, és akit azért neveztek Sűrű-Baloghnak, mert tizenkét gyereke volt. A gyerekek közül ma is megvan hét, hátha megmaradt a szeredás is.

— Meg is van, és nincs is... — mondta Sűrű-Balogh, aki a szövetkezetben fogatosi rangban foglalatoskodott, mégpedig saját kérésére Bandival, a régi lovával.

— Hát ezt hogyan értsem? — kérdezte a kultúrház igazgatója.

— Úgy, hogy a szeredás abrakostarisznyává lépett elő. Gondoltam, elég régóta keressük együtt a kenyeret, itt van, nesze neked, Bandi, ez a szép, rojtos-csíkos szeredás, egyél belőle jóétvággyal, mint ahogy én is ettem belőle régen, ha volt mit...

Egyszerre dobbant nagyot a tanító meg az igazgató szíve, amikor megpillantották a csendesen abrakoló Bandi nyakában az áhított szeredást, pedig az öröm szívdobogása még korai volt. Sűrű-Balogh Mihály ugyanis nem akarta azt odaadni semmiképpen.

— Nézzék, milyen panaszosan bámul magukra ez a ló. Társam volt rosszbanjóban, ezért, egyszer kapott tőlem valamit becsülésképpen, és most ezt is el akarják venni tőle?

— Ugyan, ne szabódjék, Mihály bácsi, adja a múzeumnak a szeredást, és kap érte egy szép új aktatáskát! — mondta az igazgató, aki úgy vélte, hogy talán más oka is van a visszautasításnak, mint a lovát szánó paraszti szív.

Úgy látszik, nem is tévedett, mert Mihály bácsi szeme nagyot villant az ajánlatra:

— Nem bánom, no... De kikötöm, hogy olyan zsebes úri táska legyen, amelyiket diplomatatáskának szokás nevezni, mert olyan még nekem sohase volt.

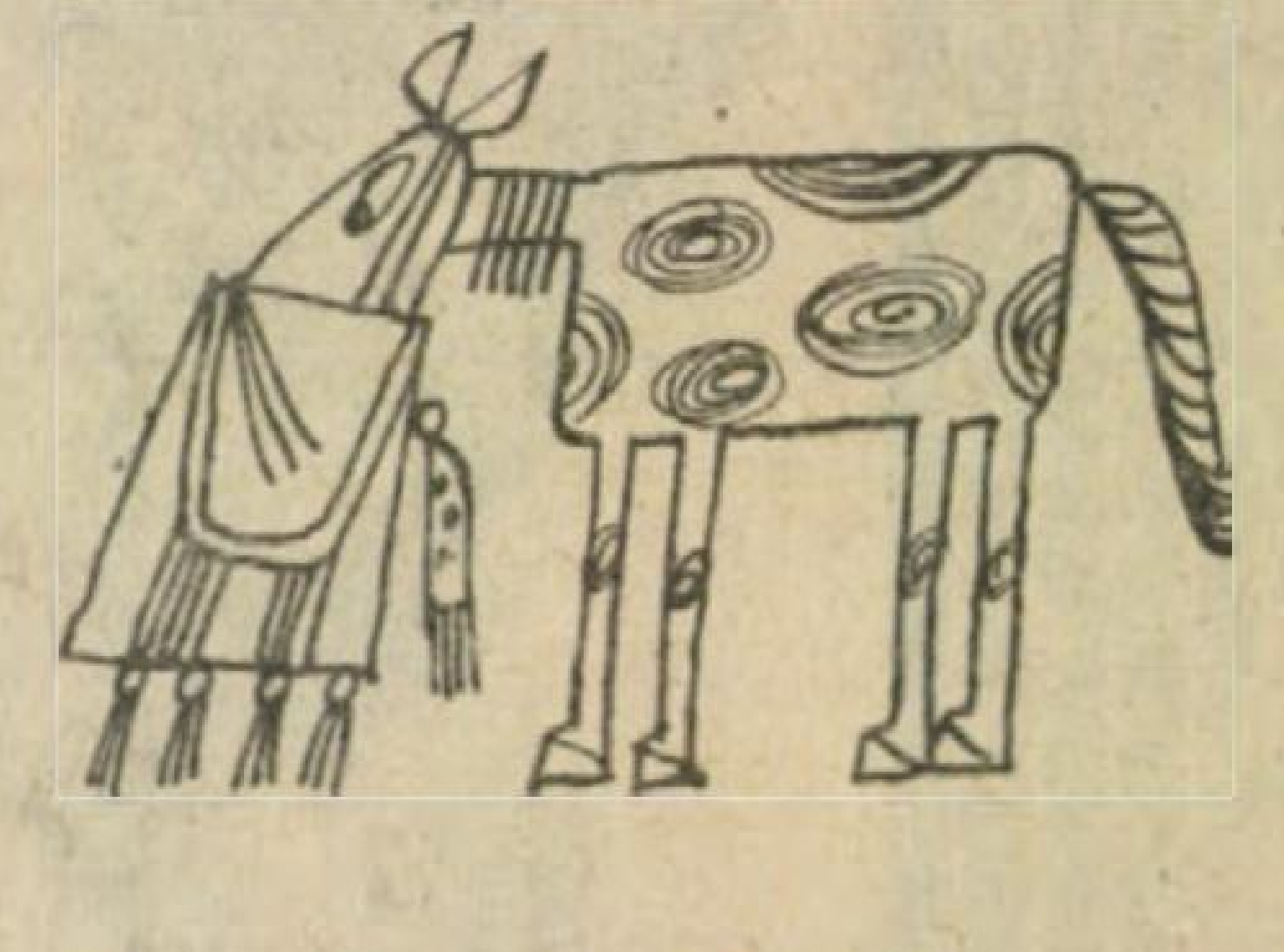

Egy szó, mint száz, megtörtént a parola, az utolsó kappanosi szeredás bevonult a múzeumba, és Sűrű-Balogh Mihály is megkapta a különleges szép diplomatatáskát.

Azóta Bandi az egyetlen ló Magyarországon, amelyik diplomatatáskából eszi az abrakot.

Fülöp György

Rugalmasság

Gerő Sándor rajza

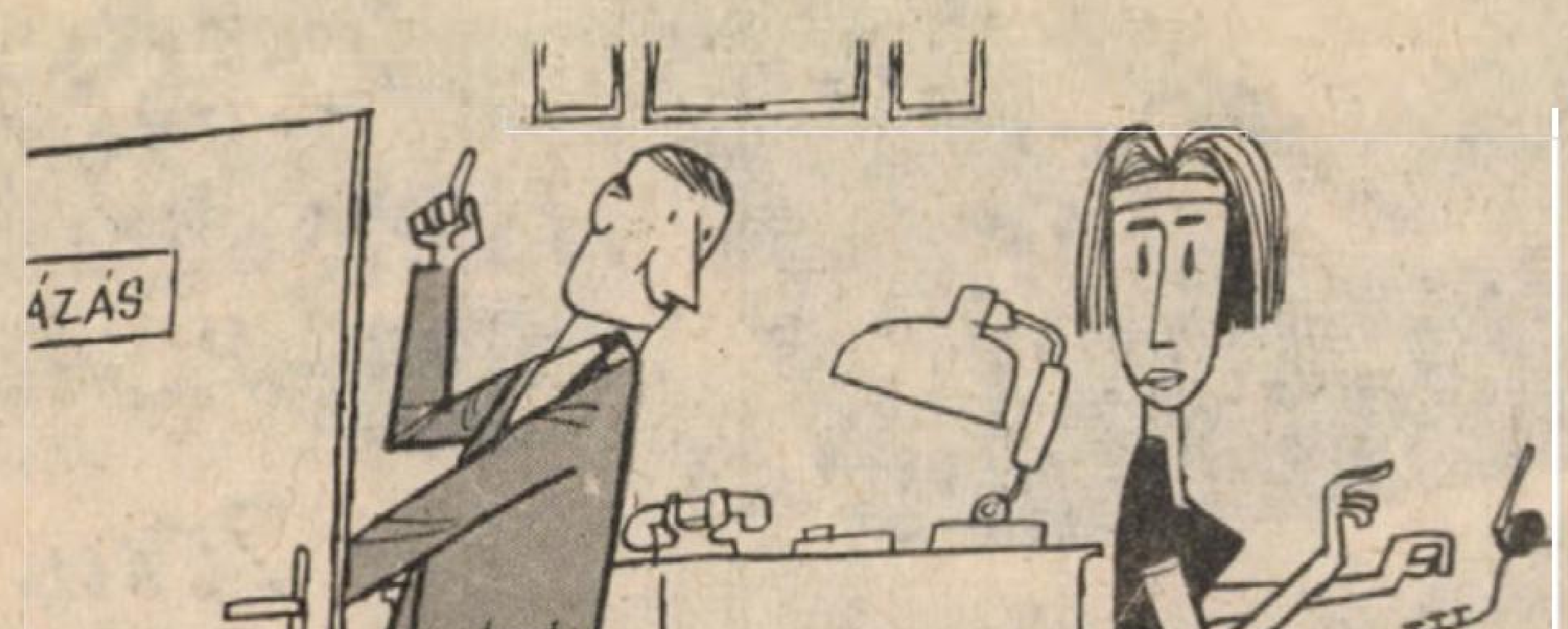

– Mancika, ha valaki keres, az igazgatónál vagyok. Ha az igazgató keres, akkor a központba mentem. Ha maga keres, lent vagyok a büfében!

Beosztás

Balázs-Piri Balázs rajza

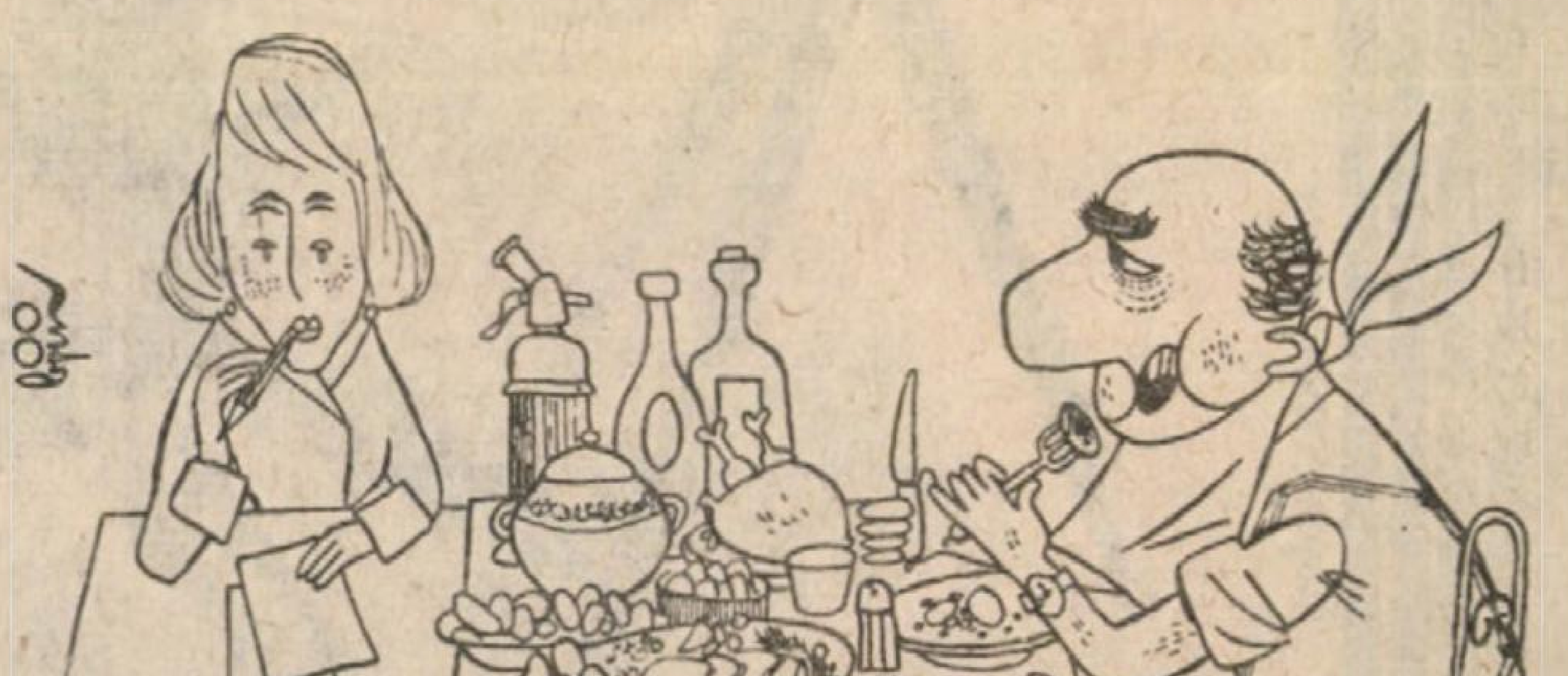

– Dehogy nem lehet kijönni a háztartáspénzből, édes fiam, csak spórolni kell egy kicsit...

A bonni autóbuszon

Erdei Sándor rajza

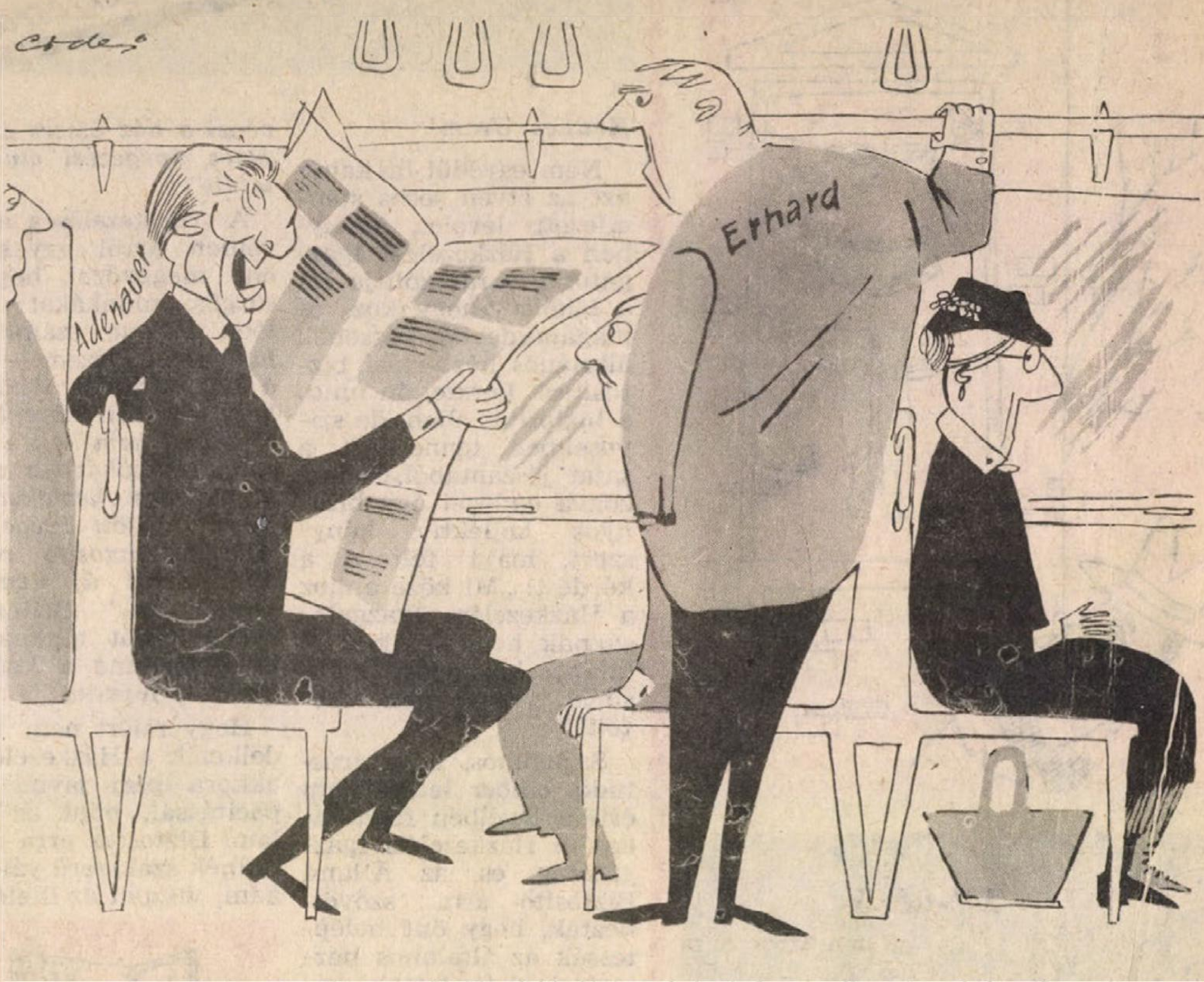

– Nem szégyelli magát?! Fiatalabb létére elvárná, hogy adjam át a helyem?

DOHOGÁS

①

Olvasom az újságban, hogy Papp László legközelebbi ellenfele Tiger lesz, a félelmetes ökölvívó.

Hű, de nagy mérkőzés lesz! — gondoltam magamban, s már előre izgatott vagyok, amikor hirtelen eszembe jut, hogy Papp László, na, hogyismondjamcsak, nem amatőr, hanem... Szóval nem amatőr, hanem annak az ellenkezője, vagyis...

Tetszik érteni, ugye?

Minden egyes mérkőzésért, — jaj, ki sem merem mondani —, olyan csúnya szó... nem érmet kap, hanem... Elnézést kérek, de annyira szégyenlős vagyok... Tehát nem érmet kap, hanem... Megvan! Világhírű ökölvívónk fizetési csereeszközöket kap egy-egy mérkőzése után... Vagyis... vagyis pénzt...

Phű!... Végre kimondtam... Jaj de nehéz volt...

Nem voltam én mindig ilyen szégyenlős. Az utóbbi időben tanultam meg a sajtótól, a rádiótól, és a televíziótól. Azok is rögtön szégyenlősek lesznek, ha Papp Lászlóról beszélnek, aki pro... Vagyis nem amatőr versenyző. Megemlékeznek ugyan Papp sikereiről, de közben gondosan ügyelnek arra, hogy jajistenem, ne csináljanak propagandát egy ökölvívónak, aki — uram, ne hagyj el! — profi. Na, ezt is kinyögtem. A televízió is csak akkor adott egy kis ízelítőt Papp László legutolsó mérkőzéséről, amikor a közönség azt erélyesen kérte. Be is mondták, hogy félreértés ne essék: a közönség kérésére.

Nem tudom, miért kell Papp László sikereiről halkan, szemlesütve beszélni? Miért nem örülünk annak, ha világhírű ökölvívónk győzelmet arat valahol? Nem akarok propagandát csinálni a profisportnak, de ha van egy profi ökölvívónk, akkor ne szégyelljük, hogy van egy profi ökölvívónk, aki minden egyes mérkőzésén dicsőséget szerez nekünk. Még pontosabban: dicsőséget is szerez nekünk.

Ne legyünk olyan szemérmesek!

A közönség szívesen nézné végig a televízióban a Papp—Tiger mérkőzést, pedig a közönség tudja, hogy Papp nem tearózsákat kap a mérkőzés végén.

Hajjaj, de mennyire tudja! Azt hiszem, még Papp Lászlónál is jobban tudja, hogy mennyit kap Papp egy mérkőzésért. De senki sem irigyli tőle.

②

Anya gyermekével. Örök téma. Azt hiszem, nincs oly művész, akit ne ihletett volna meg.

Anya és gyermeke. Anya magasba tartja gyermekét. Ez a leggyakrabban előforduló változat. Az anya arcán büszke mosoly, gyermeke jóltáplált.

Gyakran találkozhatunk ezzel a mamával a lapok hasábjain és a plakátokon. A mozdulat mindig ugyanaz — anya a magasba tartja gyermekét — csak az aláírás változik.

Egyszer boldog új esztendőt kíván nekünk az anyuka, miközben magasba tartja magzatát, más alkalommal az az aláírása a rajznak: „Éljen április 4!" Vagy az, hogy: „Éljen május elseje!" De láttam már november 7-én és még ki tudja, hány alkalommal különböző kongresszusok és Napok alkalmával.

A mamika fáradhatatlan: minden ünnepnapon a levegőbe repíti kisdedét. Csuda stramm mamika lehet, ha így bírja...

De ha nincs gyerek, akkor a mamika mást tart a magasba: zászlót, könyvet, búzakalászt, virágot, kalapácsot. Mindegy, hogy mit, csak tarthasson valamit. Ha nincs más, megelégszik egy pántlikával is, de annak aztán lobognia kell.

Ha ilyen könnyebb dolgokat kell a magasba emelni, akkor az apukák is szívesen vállalkoznak rá. Különösen akkor, ha az anyuka nem ér rá, ha az anyukának ugyanakkor, mondjuk, egy galambot kell a magasba tartania.

Ha abszolút nincs semmi, amit a magasba tarthatnának, akkor jobb híján a kezüket tartják a magasba.

Hogy ki ne jöjjenek a gyakorlatból...

Mikes György

Belvízveszély

Fülöp György rajza

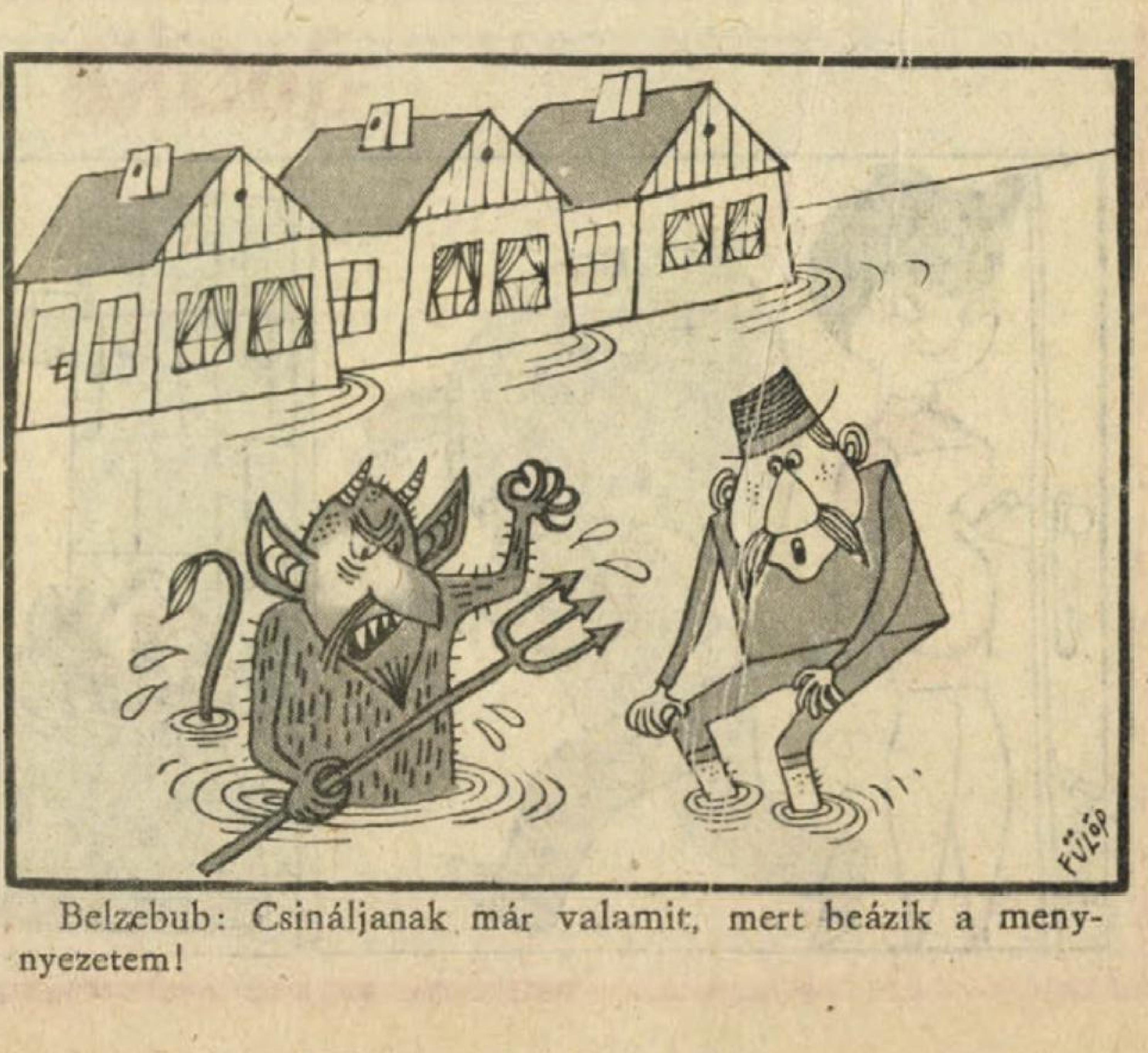

Belzebub: Csináljanak már valamit, mert beázik a mennyezetem!

Tavaszi teregetés

Balázs-Piri Balázs rajza

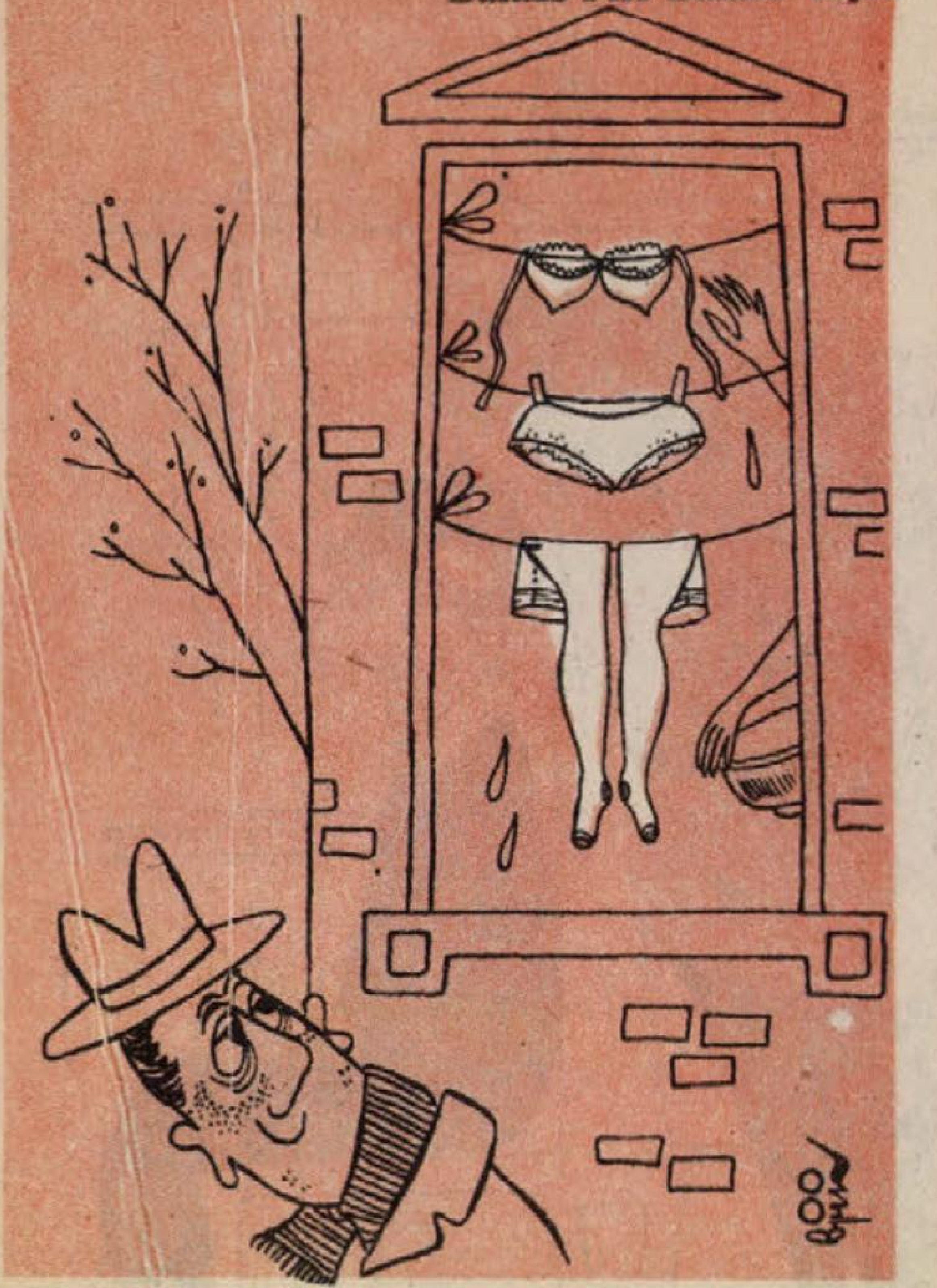

TV-néző

Kaján Tibor rajza

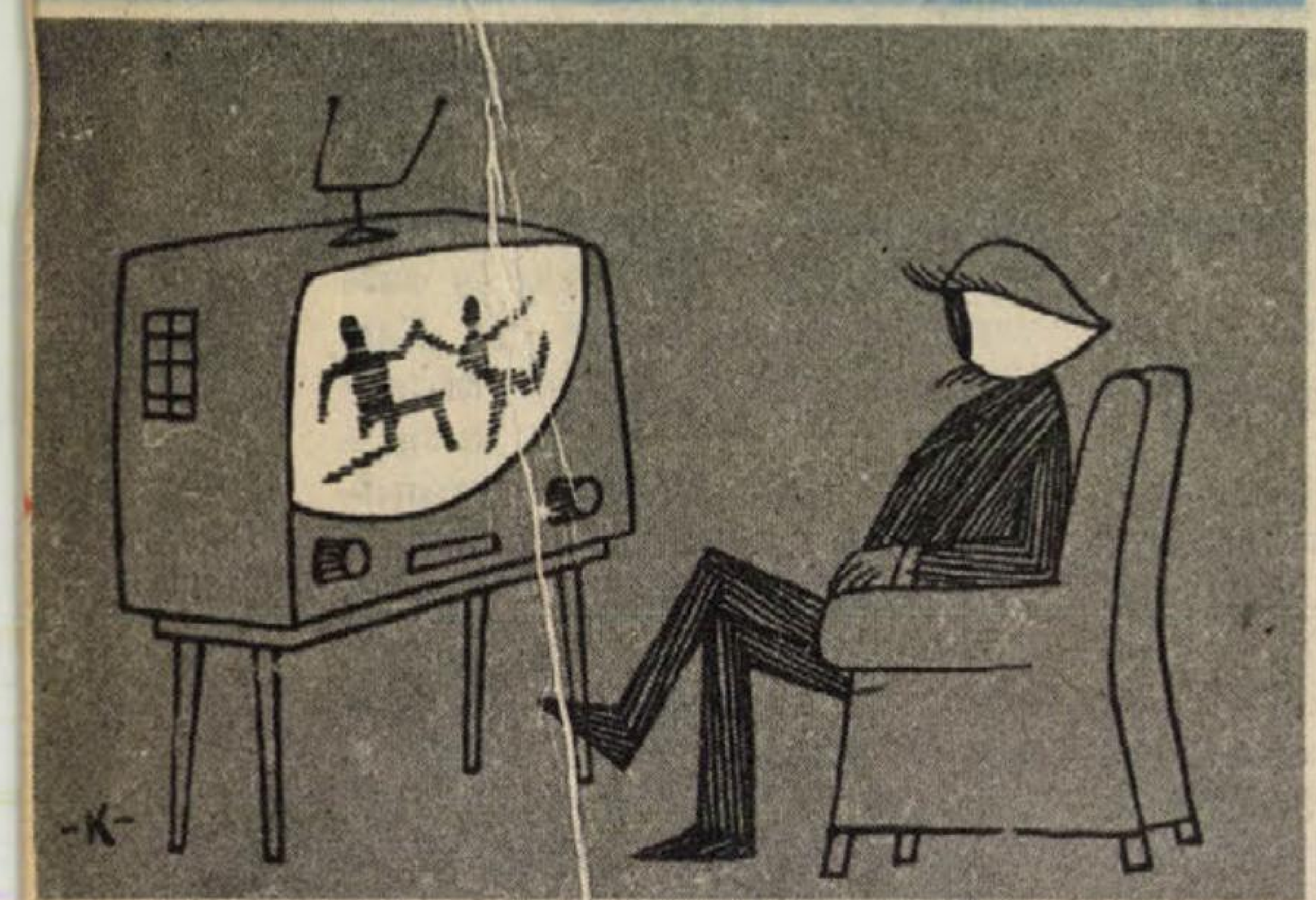

LEVÉL az üzletszerzésről

Kedves Uram!

Nem egyedül ön kapta azt az ötven soros stencilezett levelet, amelyben a Házkezelési Igazgatóság arra szólítja fel a lakókat, hogy köz- és magánérdekből kössenek általános háztartási biztosítást. Persze, ön nincs a biztosítás ellen, de szívesebben tenné ezt a saját jószántából, és duzzogva emleget egy bizonyos kollektív kényszert, majd felteszi a kérdést: „Mi köze ahhoz a Házkezelési Igazgatóságnak, hogy kötök-e általános háztartási biztosítást, vagy nem kötök?”

Sajnálatos, hogy írástudó ember létére nem érti a levélben foglaltakat. A Házkezelési Igazgatóság és az Állami Biztosító arra szövetkeztek, hogy önt beléptessék az általános háztartási biztosítottak széles táborába. A Házkezelőség mint házigazda, leplezetlenül megírja önnek, mint bérlőjének, hogy az ő ipari javítókapacitása csekély, de növelni tudja ezt, ha *minden bérlő* megköti az általános háztartási biztosítást. Ugyanis ez esetben az Állami Biztosító az ő nagy kapacitásával a kedves bérlő és egyben a kedves biztosított ügyfél rendelkezésére áll. Vagyis a körlevél szerint: *„díjmentes biztosítást nyújt a ház közös helyiségeinek (pince, előtér, lépcsőház stb.) üvegkáraira is, azaz helyettünk (mármint a Házkezelőség helyett) elvégzi a ház összes szükséges üvegezési munkálatait”.*

A Házkezelőség a levélben arról igyekszik önt meggyőzni, hogy a sürgős munkákat illetően rá ne számítson, hanem — idézem — *„ha a ház közös használatú helyiségeiben üvegtörés történik, nem kell a huzatos lépcsőházban vagy kapualjban közlekednie, mert a törött üveget az Állami Biztosító rövid időn belül új üveggel cseréli ki.”* Biztosítás nélkül tehát elhunytáig is élvezhetné a kedves bérlő a huzatot.

Hogy miért nem rendelkezik a Házkezelőség akkora ipari javító kapacitással, mint az Állami Biztosító, arra nem tudnék szakszerű választ adni, viszont az illetékesekhez ezennel továbbítom az ön javaslatát: oszlassák fel a Házkezelési Igazgatóságokat (sok milliós költséget takarítanánk meg!) és az állami házakat vegye kezelésbe az Állami Biztosító, amelynek a jelek szerint nemcsak az ipari javító kapacitása nagyobb, hanem a fantáziája is. Később talán ügykörébe vonná az SZTK-t, a Belkert és a Vendéglátóipart is, ami az Á. B. mozgékony apparátusát tekintve, népgazdasági érdekből előnyösnek látszik.

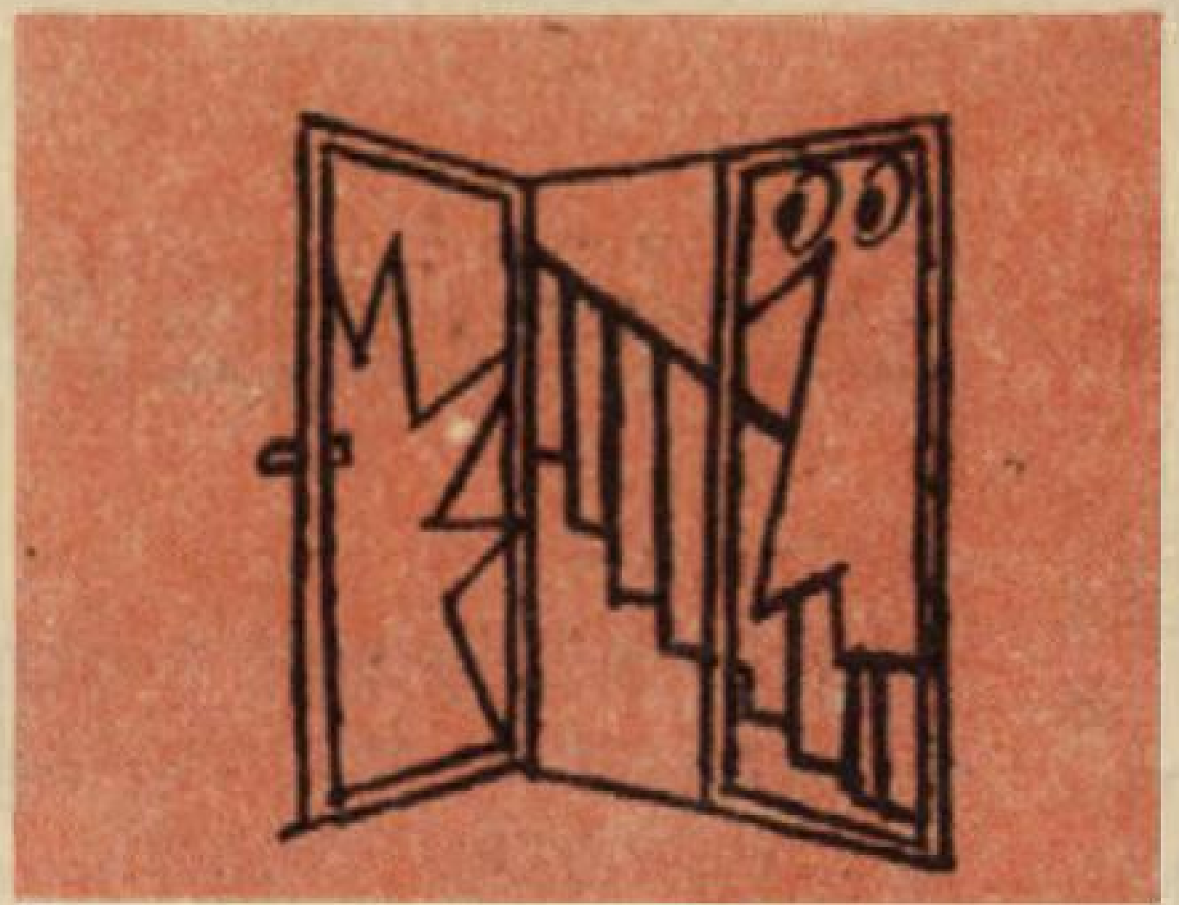

Nem tudnám megmondani, hogy ezekből az elgondolásokból mi valósulhat meg, de máris elismerés illeti az Állami Biztosítót, hogy az általános háztartási biztosítás ilyen módszerrel történő kiterjesztésének zseniális gondolata az eszébe jutott és rábírta a Házkezelési Igazgatóságot, hogy a *saját* körlevelében közhírré tegye a *saját* tehetetlenségét és ugyanakkor kiemelje az Állami Biztosító vitathatatlanul nagyszerű erényeit.

És mind e mellett a Házkezelőség a levélhez csatolva mindjárt meg is küldte önnek, a nevére és címére kiállított biztosítási kötvényt azzal a kéréssel, hogy másnap aláírásával ellátva a házfelügyelőhöz adja le. Ön az ilyenféle módszert erőszakosnak és kényszerítőnek minősíti, pedig a Házkezelőség teljes bizalmát nyilvánítja ön iránt. *„Bízunk abban”* — hangzik a levél befejező része —, *„hogy önön nem fog múlni, hogy elnyerjük az Állami Biztosítótól a közös érdekeinknek igen fontos kedvezményt”.*

Amint látja, uram, szó sincs ebben a levélben erőszakosságról vagy kényszerítésről. Csak éppen üzletszerzésről, méghozzá a javából...

Földes György

Jucika és a friss tüzifa

Pusztai Pál rajza

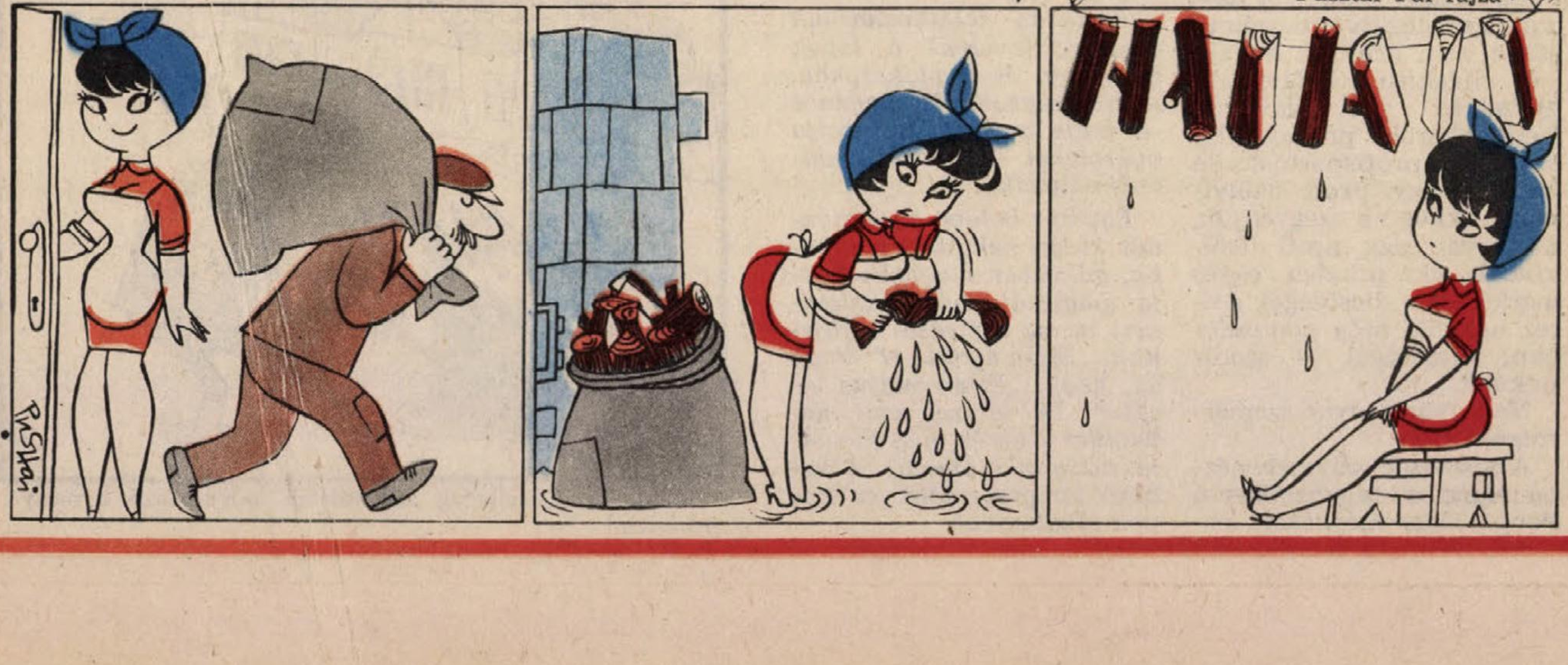

Szakmai tapasztalatcserék a téeszekben

Mészáros András rajza

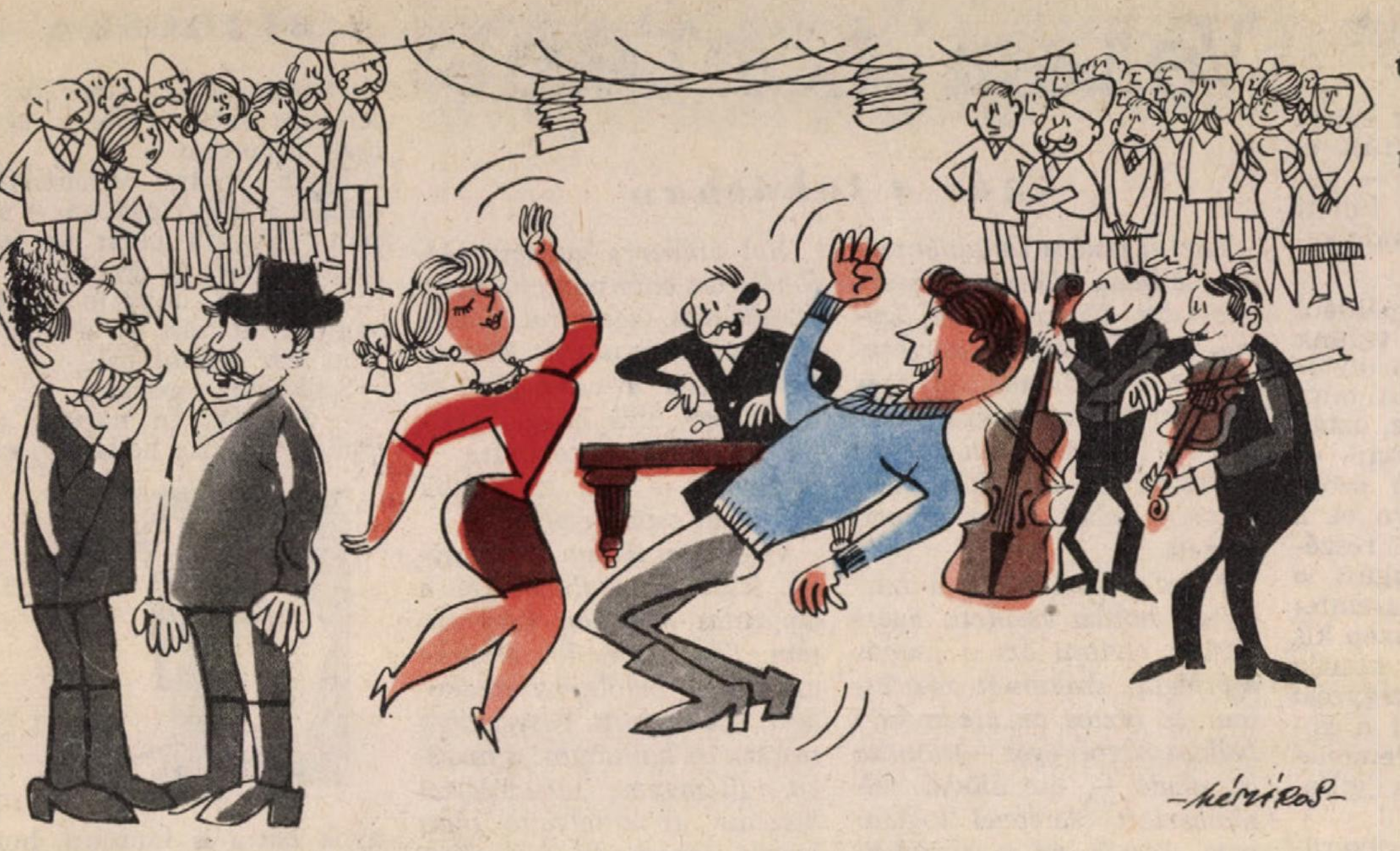

– Még van egy kis lemaradásunk! Az alsó-pecelédiek twist-brigádja jobb, mint a miénk!

Pesti tudósítónktól

Az öntudat-sapka (egyes nyelvjárásokban micisapka) divatjának elmúlásával egyre nagyobb propagandát fejtenek ki divat-diktátoraink a kalapviselés érdekében. A divatboltok kalapkiállításokat rendeznek. Egy Bajcsy-Zsilinszky úti üzlet homlokzatán hatalmas betűk hirdetik:

A RUHA AZ ALAP,
DE KELL A KALAP!

Ebből megtudjuk, hogy a kalap felépítmény, de szerintem ennél tovább kellene menni. Mély eszmeiséggel magas színvonalon meg kellene győzni a férfiakat a kalap történelmi fontosságáról is. Meg kellene emlékezni II. József császárról, aki még a királyi koronánál is többre becsülte a kalapot. Említést kellene tenni Kossuth Lajos kalapjáról, a Gessler-kalapról, az Eden-kalapról, sőt a búr, a búr, a búr kalapról is.

A fejlődést elősegítené persze a nemes verseny, a harc. Ne hagyja magát a sapka se! Tegyenek hitet a sapka-szaküzletek a minden kényeskedéstől és piperkőcségtől mentes sapkaviselés mellett, például ilyen jelszavakkal: „Ne légy nyafka, jó a sapka!" „A kalapot lefújja a szél, sapkád a fejeddel együtt él!" Fontos, hogy a harc mielőbb eldőljön, mert rövidesen itt a nyár, és az embernek tudnia kell, hogy mit ne tegyen a fejére.

*

Dr. Penkoff osztrák sebésznek, aki önmagán végzett sérvműtétet helyi érzéstelenítéssel, azt üzenem, hogy csak akkor hajtom meg előtte az elismerés zászlaját, ha altatással operálja meg önmagát.

*

Nemrég eltűnődtem néhány érdekes természettudományos fogalmon, mint például pecsenyebárány, sonkasüldő, zsírsertés, vágómarha és fejőstehén. Most azt olvasom, hogy „700 pecsenyecsikót exportálunk nyugatra". Önkéntelenül felcsendülnek bennem a szép népdal hangjai: „Megugrattak Hortobágyon a karámból egy csikót..." Talán pecsenyecsikó volt? Hiába, lovasnemzet vagyunk.

f. l.

Olvadás

Pusztai Pál rajza

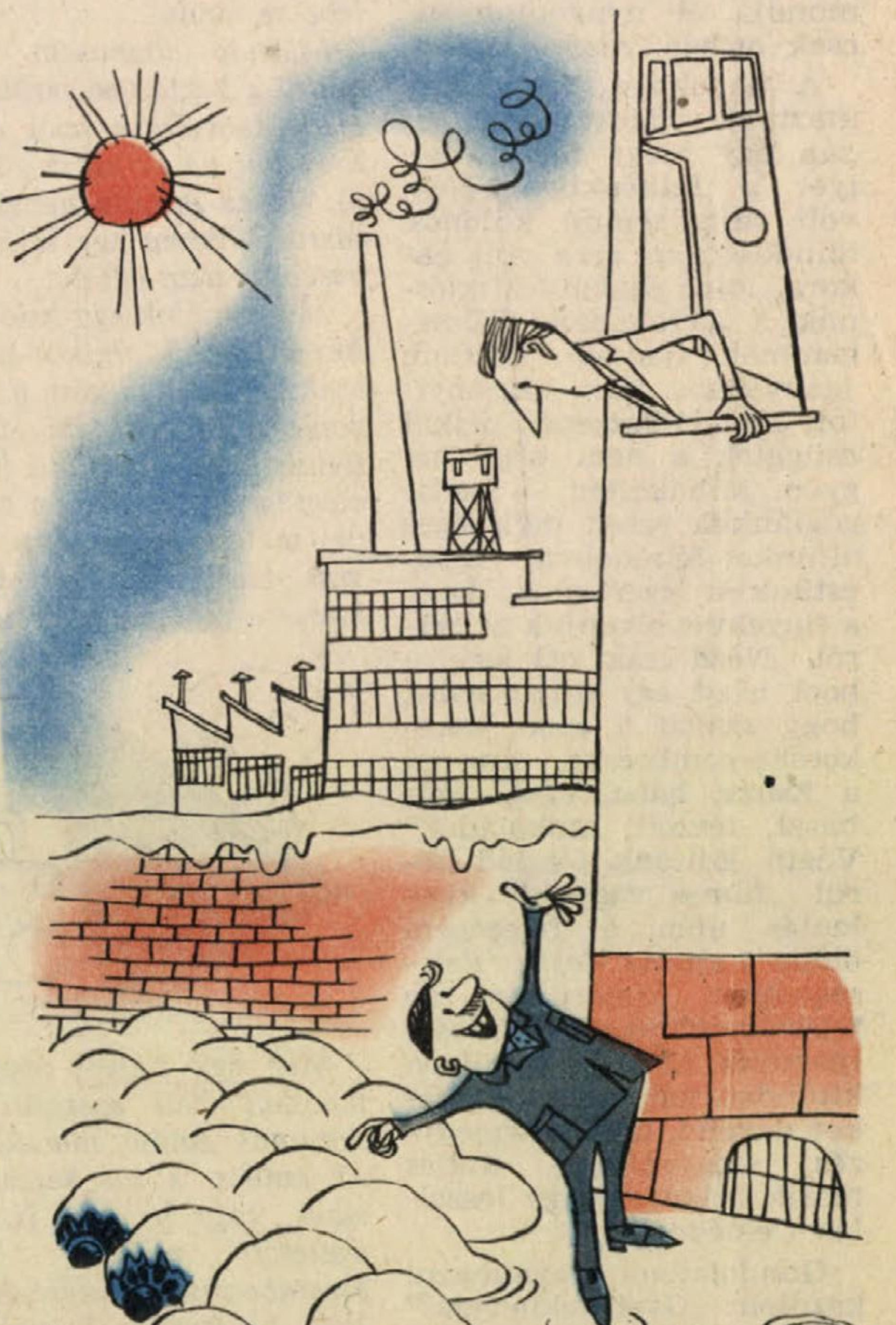

– Igazgató kartárs! Nem lopták el a dinamókat, itt voltak a hó alatt!

Velem történt

PEDAGÓGIA

Leányom — aki ez évben már négy gyertyát fújt el a születésnapi tortán — korához képest igen fejlett kritikai érzékkel rendelkezik.

Egy alkalommal például a villamoson leült velünk szembe egy ún. „bizonytalan korú” hölgy. Edit tetőtől talpig végigmérte, aztán egyszuszra elhadarta: — „Apa, nézd, milyen szörnyen ki van mázolva ez a néni”... Az utasok részéről egy göndör kacagást, a hölgy részéről egy „szemtelen tacskó” és egy „szép kis szülő, aki ilyenre tanítja a gyerekét” megjegyzést nyugtáztunk, mielőtt a következő megállónál lemenekülhettünk volna a villamosról.

Hasonló eseteket elkerülendő, hosszasan és türelmesen magyaráztuk a gyereknek, hogy mi az illem, meg a tisztelet, és végül megegyeztünk abban, hogy ha hasonló problémái adódnak valakivel kapcsolatban, mondja el nyugodtan, de csak otthon, négyszemközt.

A napokban Budapestre utaztunk. Kiskunfélegyházán egy hölgy foglalt helyet a fülkénkben. Nem volt rajta semmi különös, mindössze az orra volt akkora, mint Szakáts Miklósnak a Cyranóban. Feleségemmel ijedten néztünk leányomra. Edit tágranyitott szemei rezzenés nélkül csüggtek a néni orra hegyén. Mindketten — pedagógiánkba vetett mélységes hitünket félredobva — nekiestünk a gyereknek, hogy a figyelmét elvonjuk az orrról. „Nézd csak, ott legel a boci, nézd, egy kutya, hahó, hogy szalad a cocó, kerekecske-gombocska, nini, itt a Zsuzsi baba, egyél kolbászt, tésztát, csokoládét.” Végül Editünk Cegléd körül „Álmos vagyok!” kijelentés után a feleségem ölébe hajtotta fejét. Feleségemmel kimerülten, de felszabadultan összemosolyogtunk. Lám, lám, milyen kitűnően tudunk mi gyereket nevelni, nincs megjegyzés, szégyenkezés, átülés másik fülkébe, vagy leszállás Ceglédnél.

Gondolatban fogalmazni kezdtem „Gyermeknevelés” című, leendő művem előszavát, amikor Edit felnyitotta a szemeit, ujjával megcélozta a hölgy orrát, és angyali szelídséggel mindössze ennyit mondott: „Anyu! A néni orráról otthon majd még beszélünk.”

Kiss József,
Szeged, Makai u. 1/a

Egér a lakásban

Éjjel rágcsálás zajára ébredtem. A hang a könyvszekrény felől jött. Nosza, ki az ágyból, seprű a kézbe, megkezdődött a hadjárat. Az egér elképesztő gyorsasággal cikázott a szobában, majd az ajtórésen át az előszobába távozott, ahol aztán nyoma veszett.

Másnap első utam a háztartási boltba vezetett. Egér! Tessék elvinni ezt a csapós egérfogót, szalonnát ráerősíteni és biztos az eredmény! Nálam is volt egér – mondta az eladó –, én dióval feltámasztott cseréppel fogtam meg. Tessék azt is kipróbálni! Egérfogókkal felszerelve kiszédültem az üzletből. Aznap éjjel megint nem aludtam. Sajnos, az egér csak megszagolta a szalonnát és tovább állt. A diónak közelébe se ment.

Másnap elmentem reklamálni a háztartási boltba. Az eladó csóválta a fejét és azt mondta: ha az egérfogó nem jó, vigyek Arvalin mérget. Az biztos. Vettem egy kilót. Kevesebbet nem adtak.

Mit csinálok egy kiló arzénes méreggel, amikor nekem csak egy egerem van, a dobozon pedig ez áll: „Ez a mennyiség egy katasztrális holdra elégséges”! Nos, az én ötszöröt méteres szobámra nem volt elég. Az egér fittyet hányt a mérgezett ételre.

Még egy utolsó mentség: macskát kell szerezni. De honnan? Annyi macskát lát az ember, s ha keres, egy sincs, vagy ha van is, nem egerésző macska. Végre eszembe jutott Pesterzsébeten lakó barátnőm. Telefon: az isten szerelmére, szerezz egy egerésző macskát! Talán nálatok, „vidéken”, könnyebb. Nevetve megígérte, hogy eljár érdekemben. Pár óra múlva telefonált:

– Macska van. Hat órakor kell átvenned a gubacsi hídfőnél.

Hat órakor a gubacsi hídfőnél várt barátnőm, kezében terjedelmes szatyorral, amely éktelenül rángatózott. Kezembe nyomta a csomagot, és intett egy arra haladó taxinak. Zsúfolt autóbuszra – mondotta – nem szállhatok egy ilyen csomaggal.

Végre hazaértem. A szatyrot letettem a földre, és a cippzárat óvatosan kinyitottam. Egy kecses kis macska mászott ki belőle, nyújtózkodott, körülnézett. Kisvártatva reccsenést hallottam: a macska villámgyors mozdulattal kiszedte az erkélyajtó alatt lapuló egeret. Az egér sorsa beteljesedett.

*

U. i. Az egérfogás folyamán felmerült költségek listája:

taxiköltség Pesterzsébet gubacsi hídfőtől és vissza	*60,– Ft*
10 dkg párizsi a macskának jutalmul	*2,70 Ft*
4 drb egérfogó à 1,30	*5,20 Ft*
1 kg méreg	*7,50 Ft*
Összesen:	*75,40 Ft*

H. Sáfrán Piroska
Budapest

BŰJÓCSKA

Horváth Géza tanár úr a legaranyosabb ember, akit csak ismertem.

Egyik óráján valamelyik diákja a hátsó padban – sípolt. Horváth tanár úr felkapta a fejét és így szólt:

– Tudják, hogy jó ember vagyok, hozzák ki a sípot, nem lesz semmi baj.

Senki sem moccant.

– Nézzék, én nagyon jó ember vagyok, hajlandó vagyok hátra is fordulni, hozzák ki a sípot.

Most sem mozdult senki.

– Nos, én még egy harmadik próbára is hajlandó vagyok. Kimegyek az ajtó elé. Számolok tízig, azalatt tegyék a katedrára a sípot.

Felállt, kiment, hangosan kezdett számolni. Hatnál tartott éppen, amikor az iskolaigazgató, aki arra járt, kedélyesen a hátára ütött:

– Mi az, Gézám, te vagy a hunyó?

Gaál Miklós,
Nagykanizsa,
Eötvös tér 28.

A nagy dobás

A Testnevelési Főiskola egyik atlétikai óráján a diszkoszvető-mozgással ismerkedtünk. Több hallgatónak — köztük nekem is — meglehetősen nagy nehézséget jelentett a dobás helyes technikai végrehajtása.

Érthető volt az izgalmam, amikor rám került a sor. Elhelyezkedtem a dobókörben, megigazítottam kezemben a diszkoszt és hosszasan koncentráltam. Karommal néhány lendületet végeztem, majd megkezdtem a forgást. Egyedül arra vigyáztam, nehogy idő előtt kiengedjem kezemből a „műszert”. Egyre gyorsabbá vált a pördületem, most már azt sem tudtam, hol s merre állok. Szédülni kezdtem, és behunyt szemmel elengedtem a diszkoszt. Repült a lapos tárgy, nem tudtam, hol áll meg. Amikor elmúlt kábultságom, már mellettem álltak rémült társaim. Sejtettem, hogy nagyon rossz volt a dobásom, s meglepett, amikor Bácsalmási Péter tanár úr megszólalt:

— Volt ebben a dobásban valami, ami nagyon tetszett nekem.

Kellemes melegséget éreztem.

— Talán az, hogy fokozatosan gyorsítottam a forgás sebességét?... — kérdeztem alig leplezett büszkeséggel.

— Nem!

— Talán az, hogy nagyot dobtam?

— Nem! Az, hogy nem talált el senkit.

Lovass Albert
TF-hallg.,
XII., Alkotás u. 44.

Ezt olvastuk

Jobb, mint a makk felső

Az Ország-Világ cikkéből megtudtuk, hogy a nanáj vadászok *kétszáz méterről* eltalálják nyíllal a cobolyt. A macskakölyöknyi állatkát ekkora távolságból nyíllal telibe találni olyan csodálatos céllövő teljesítmény, mely Tell Vilmos emlékezetes mutatványát is elhomályosítja.

Hárman valának együtt...

Az Esti Hírlap egyik fényképén a Fővárosi Villamosvasút dolgozóit mutatta be hóeltakarítás közben. A képaláírásból megtudhatta az olvasó, hogy a felvételt hárman, nevezetesen B. S., M. E. és F. T. készítették. Bármennyire is dicséretes a kollektív munka, ezúttal alighanem a termelékenység rovására mehetett, a korszerű fényképezőgépek kis súlya, egyszerű kezelhetősége ugyanis ma már lehetségessé teszi, hogy a gyakorlottabb fotoriporter egymaga is készítsen felvételt.

Aki nem tud volapükül...

A Népszavában olvastuk, hogy a volapük mindenféle keverék elemből összefabrikált mesterséges nyelvek *gúnyneve.* Schleyer, néhai német pap ezzel kapcsolatban felkért bennünket a következők közlésére: „Dehogy akartam magam kigúnyolni, amikor főleg angol szótövekből szerkesztett, nemzetközi használatra szánt világnyelvemet volapook-nak kereszteltem el az angol world (világ) és speak (beszélni) szavak összevonásával. Azon nem csodálkozom, hogy ez a szó magyar fülnek kissé volapükül hangzik. Nekem például az Alsóbocsárlapujtő szó tűnik spanyolnak."

Dr. Árgus

Drámaíró

Szűr-Szabó József rajza

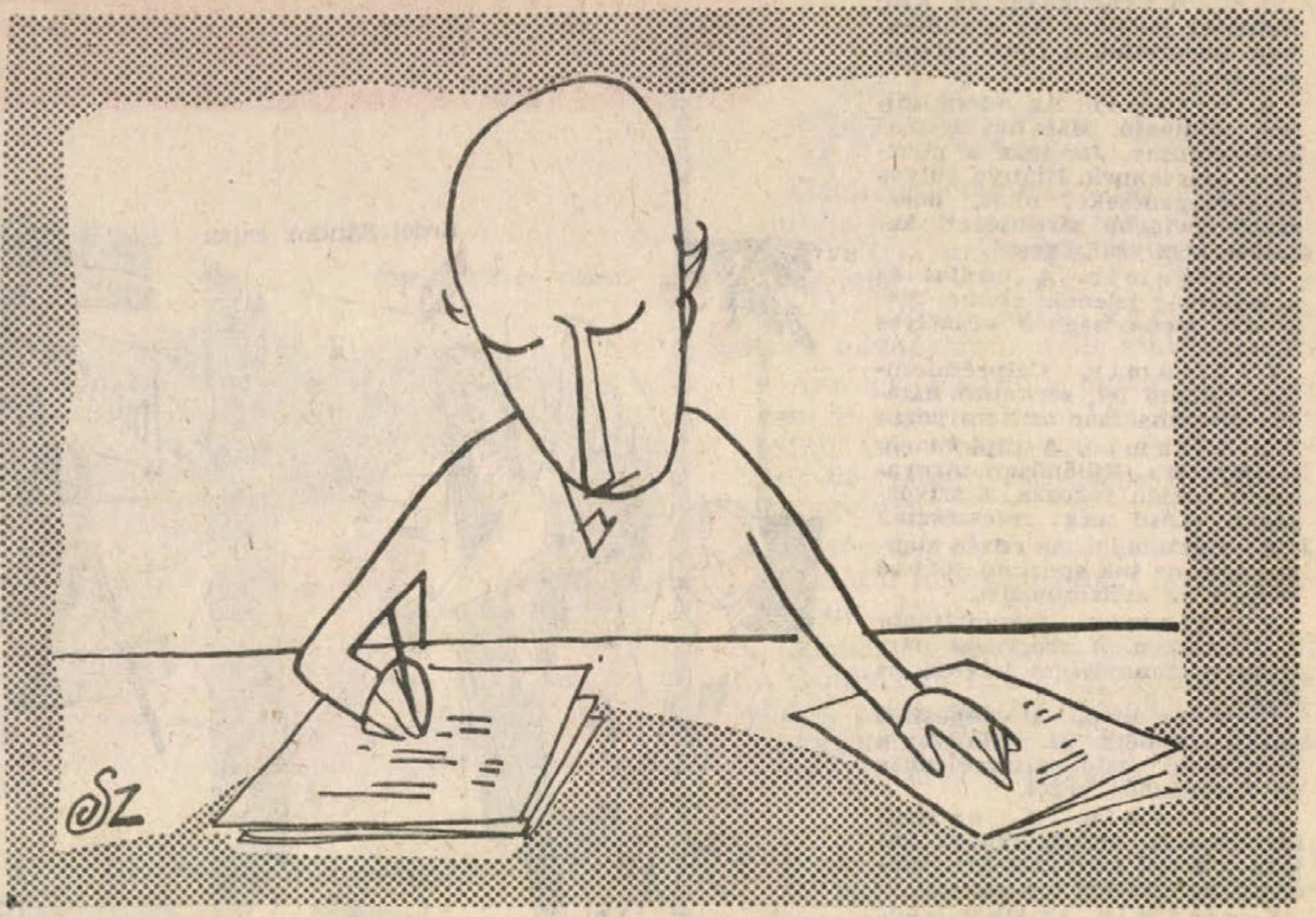

– Egyet írok a színháznak, egyet az utókornak...

A humor könyvéből

HUNYADI SÁNDOR, az író, elmaradhatatlan volt a lóversenyekről. Minden „hivatalos" tippet meghallgatott, ami még nem lett volna baj, de rendszerint meg is játszotta őket.

– Uram, a Rosalinda a biztos tipp! – súgta fülébe kedvenc házi tippsztere, s Hunyadi habozás nélkül meg is tette.

Lefújták a versenyt – Saturnus nyert. A következő futamra a tippszter Liliant ajánlotta. Persze Éva II. nyert. Aztán Hunyadi Desdemonát akarta megjátszani, de a tippszter lebeszélte – s Desdemona nyert.

A végén az írónak ötven fillérje maradt, ezzel elküldte a mellette lógó slapaját, vegyen rajta amerikai mogyorót. Nagysokára került elő a fickó egy zacskó pattogatott kukoricával.

– Te szamár, én amerikai mogyorót mondtam!

Amannak felvillant a szeme:
– Igen, de közben találkoztam a tippszterrel.

*

SZERB ANTAL, a fiatalon elpusztult esztéta és irodalomtörténész, mozgékony fantáziával volt megáldva, mindenre villámgyorsan tudott reagálni.

Egyszer egy ismerőse panaszkodott, hogy vett egy órát, de az a betyár masina este mindig megáll, csak reggel kezd el újra járni. Az író összeráncolt homlokkal így szólt:

– Mondja, kérem, nem napórát vett maga?

*

ARADI SZABÓ ISTVÁN költő, aki talán az eddigi legnagyobb példa az egykori magyar költőnyomorra, formálisan éhenhalt, s még halálát is csak napok múlva fedezték fel. A világválság éveiben már az is boldog napjának számított, ha az utcai főttkukorica-árustól nyolc fillérért egy cső kukoricát vehetett, amelyet ott melegében, kétmarokra fogva, mohón rágcsálni kezdett. Boldogan kiáltott föl ilyenkor:

– Végre a magyar költőnek is jut egy kétfogásos meleg vacsora!

Ki főzi a vacsorát...?

Várnai György rajza

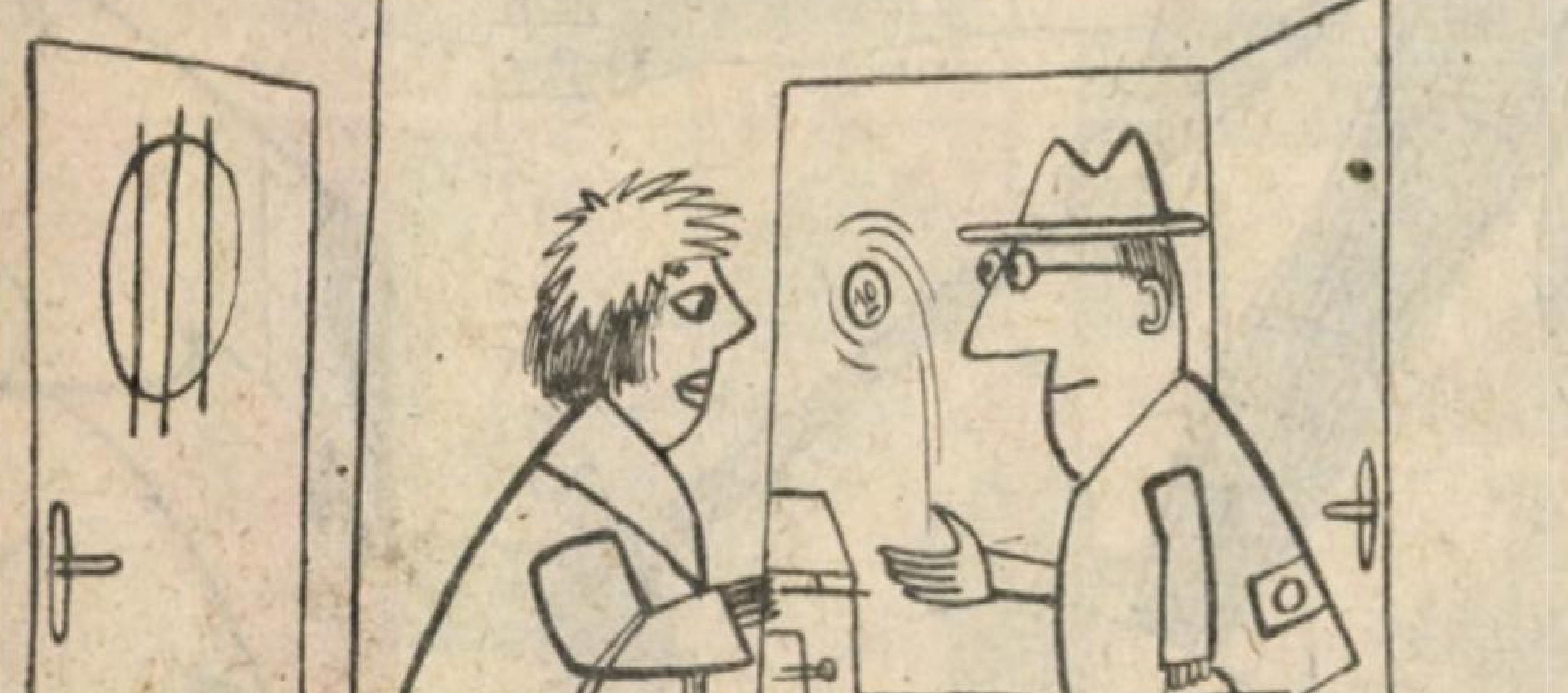

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

BURGONYASZTRIPTIZ - FÉLSIKERREL

A burgonyahámozás, mint tudvalevő, nem tartozik a legkedveltebb foglalatosságok közé. Ennek tudható be, hogy a második műszakot végző háziasszonyok és házi férfiak kitörő örömmel fogadták az átlátszó nájlon tasakba csomagolt, héjából kivetkőztetett burgonyát. Sajnos azonban, csak rövid ideig nyújtott zavartalan örömet a sikeres burgonyasztriptiz, mert a primadonna szeszélyesnek bizonyult. Egyre gyakrabban tűnt el a pultról. Ma már az a helyzet, hogy csak egy-egy napon kivételesen tűnik fel a boltokban, és sokan inkább vállalják a régi, hagyományos burgonyavetkőztetést, mint a hámozott krumpli utáni fáradságos felderítést.

Úgy a magam, mint az egész magyar krumplihámozó közönség nevében kérdem: miért szoktattak rá a hámozott burgonyára, ha most le akarnak szoktatni róla?

(fü)

EGY KIS VITAMIN

Vitamin nélkül nincs élet, közélet, művészi és irodalmi élet.

A vitaminokat az ABC betűivel jelöljük. Az alábbiakban felsoroljuk a főbb vitaminokat.

A-vitamin. Az adómorálban található. Más néven maszekorbinsav. Jót tesz a pénzügyi szerveknek. Hiánya súlyos megbetegedéseket okoz, hosszabb-rövidebb zártintézeti kezelést tesz szükségessé.

B-vitamin. A bírálat és a bátorság jelentős eleme. Nagyobb mennyiségben veszélyes lehet.

C-vitamin. Célprémiumban lelhető fel, serkentő hatású, de néha már az sem segít.

D-vitamin. A diplomácia tartalmazza. Különösen tárgyalások idején fokozza a szívósságot. (Lásd még: rétestészta.)

E-vitamin. Az edzés alapanyaga, de sok sportoló jobban szereti az avitaminózist.

F-vitamin. Megtalálható a fizetésben. A szervezet bármilyen mennyiséget felvesz és lead.

G-vitamin. A gépesítés során fejlődik ki. Hiánya a kézierővel való visszaéléshez és izomlázhoz vezet.

H-vitamin. A házibuli tartalmazza. Megfigyelhető hatása a fiatal szervezetekre, elősegíti az éjszakai testmozgást.

I-vitamin. Az iskolát jellemzi, a gyermekek szellemi fejlődésének nélkülözhetetlen serkentője, noha a fiatalok éppen úgy idegenkednek tőle, mint a csukamájolajtól és a spenóttól.

J-vitamin. A jég bőségesen tartalmazza, sajnos, csak télen található nagyobb mennyiségben, amikor a szervezetnek nincs rá szüksége.

K-vitamin. A színdarabokban levő konfliktusok szolgáltatják. Gyakran szintétikus úton állítják elő, de az nem az igazi.

L-vitamin. A lottóban található, különösen, ha a találat 5-ős nagyságrendű.

M-vitamin. A magyar nyelvben mutatható ki, hiánya sok írást élvezhetetlenné tesz.

N-vitamin. Nikotinban fordul elő, tüdőn át szívódik fel. Népünk N-vitamin ellátottsága kielégítő.

O-vitamin. Az okosságban található, s ezért mindenki O-vitamin túltengésben szenved.

P-vitamin. A pénzt jellemzi, elősegíti az életműködést. Esetleg kölcsönözhető. Gyorsan fogyó vitaminfajta, nehezen tárolható.

R-vitamin. A Rock-and-roll tartalmazza, újabban a Twistből vonják ki. A csípőmozgás élénkítője.

S-vitamin. A sajtó tartalmazza. Kissé egyhangú táplálkozáshoz vezet.

Sz-vitamin. A szesz alkotó része. Fontos vitamin, nélküle elpusztulnának az italboltok.

T-vitamin. A totóban van. Leromlott anyagi állapot esetén 1—2, sőt X esetben segít.

U-vitamin. Az udvariasság vitaminja, a társas élet élénkítője. Sajnos, rendkívül kis mennyiségben állítják elő. Csúcsforgalom idején egész tömegek szenvednek vitaminhiányban és egymástól.

V-vitamin. Csak annyit tudunk róla, hogy versben található, de működését még nem értjük.

Z-vitamin. A zene tartalmazza, túladagolva dobhártyaártalmakhoz vezet.

Zs-vitamin. A zsírban mutatható ki, a tápanyag és a derék bőségét segíti elő.

Feleki László

Erdei Sándor rajza

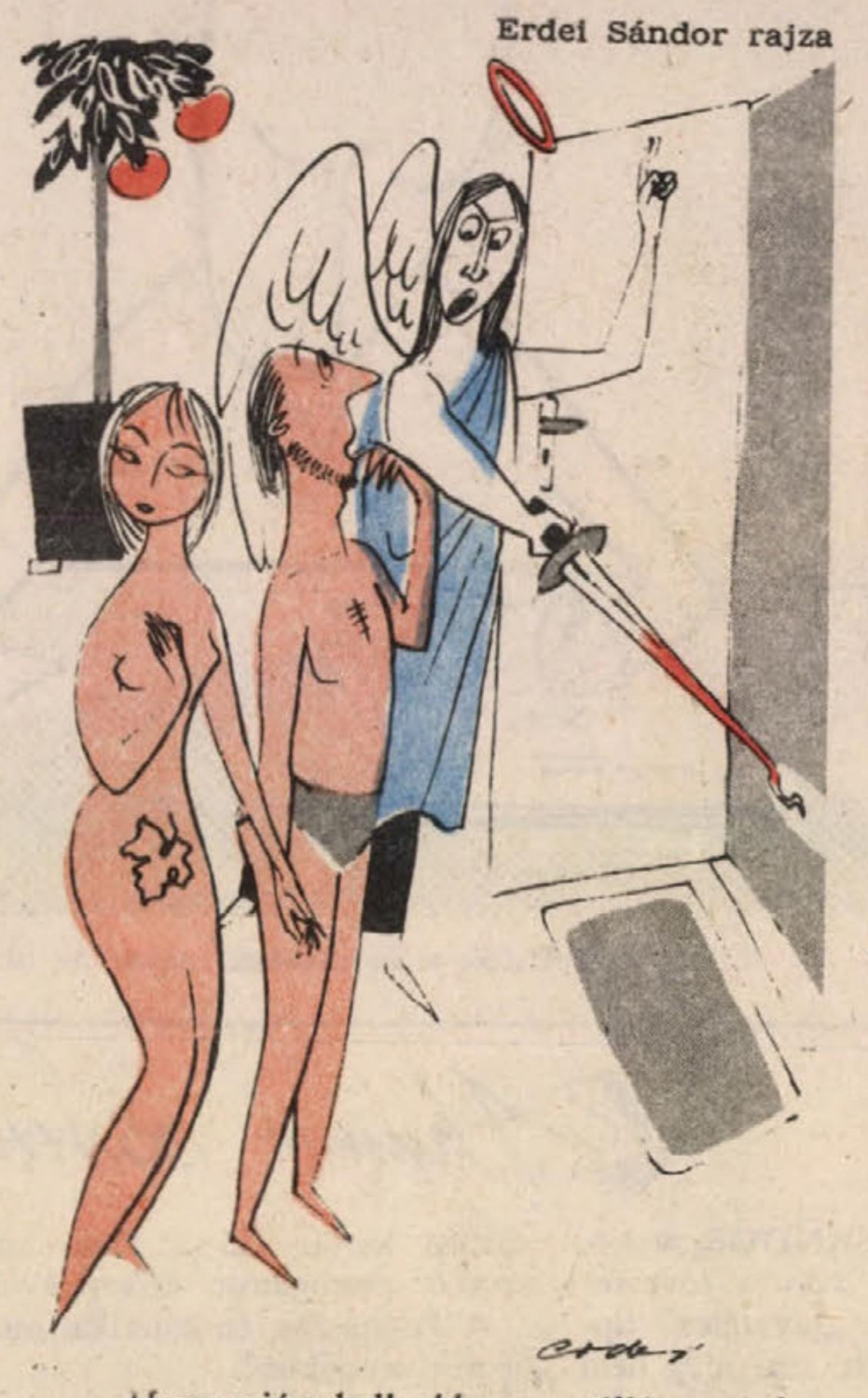

– Hogy miért kell ekkora patáliát csapni azért a kis vitaminért!?

Szegő Gizi rajza

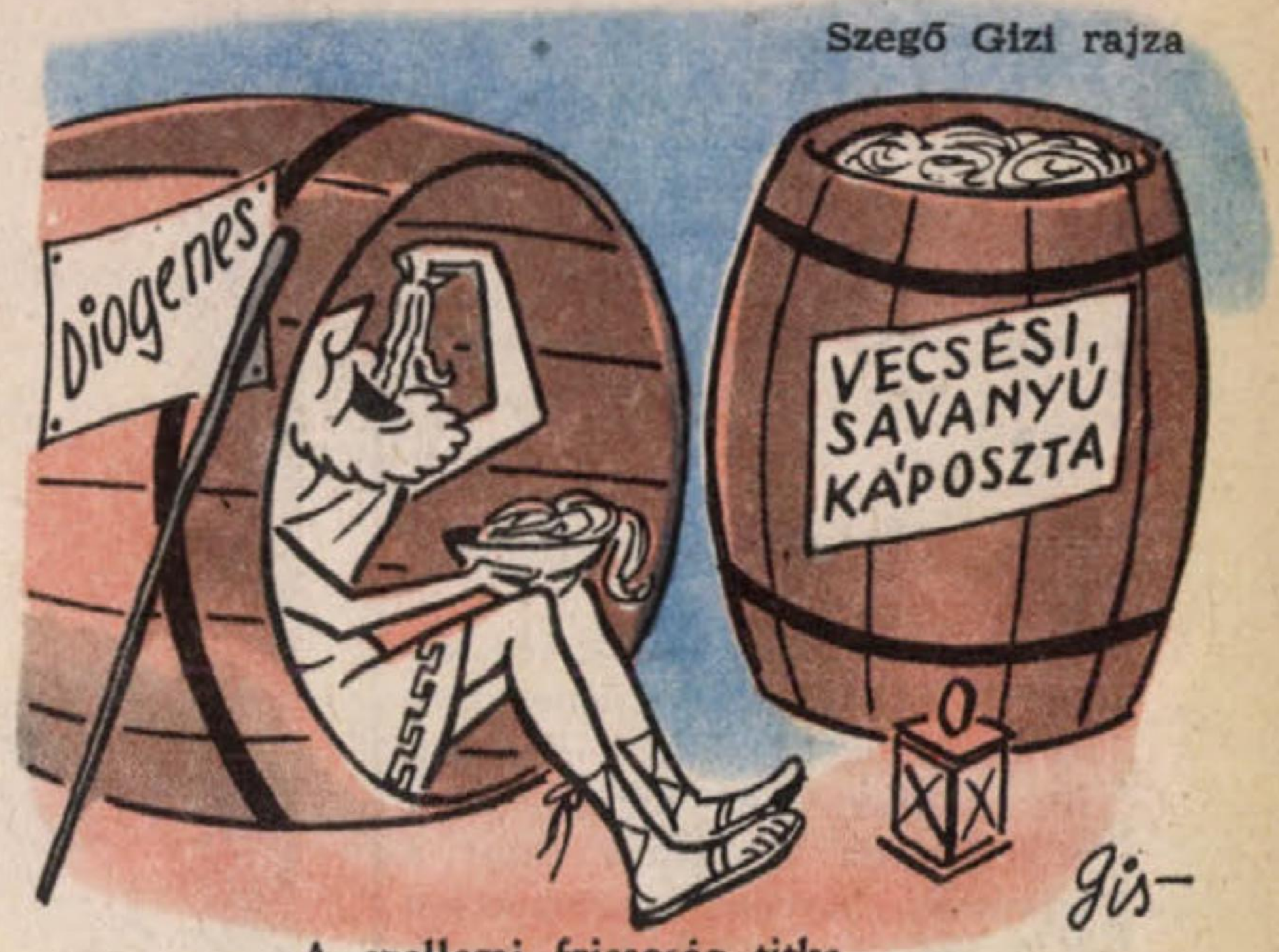

A szellemi frisseség titka

Várnai György rajza

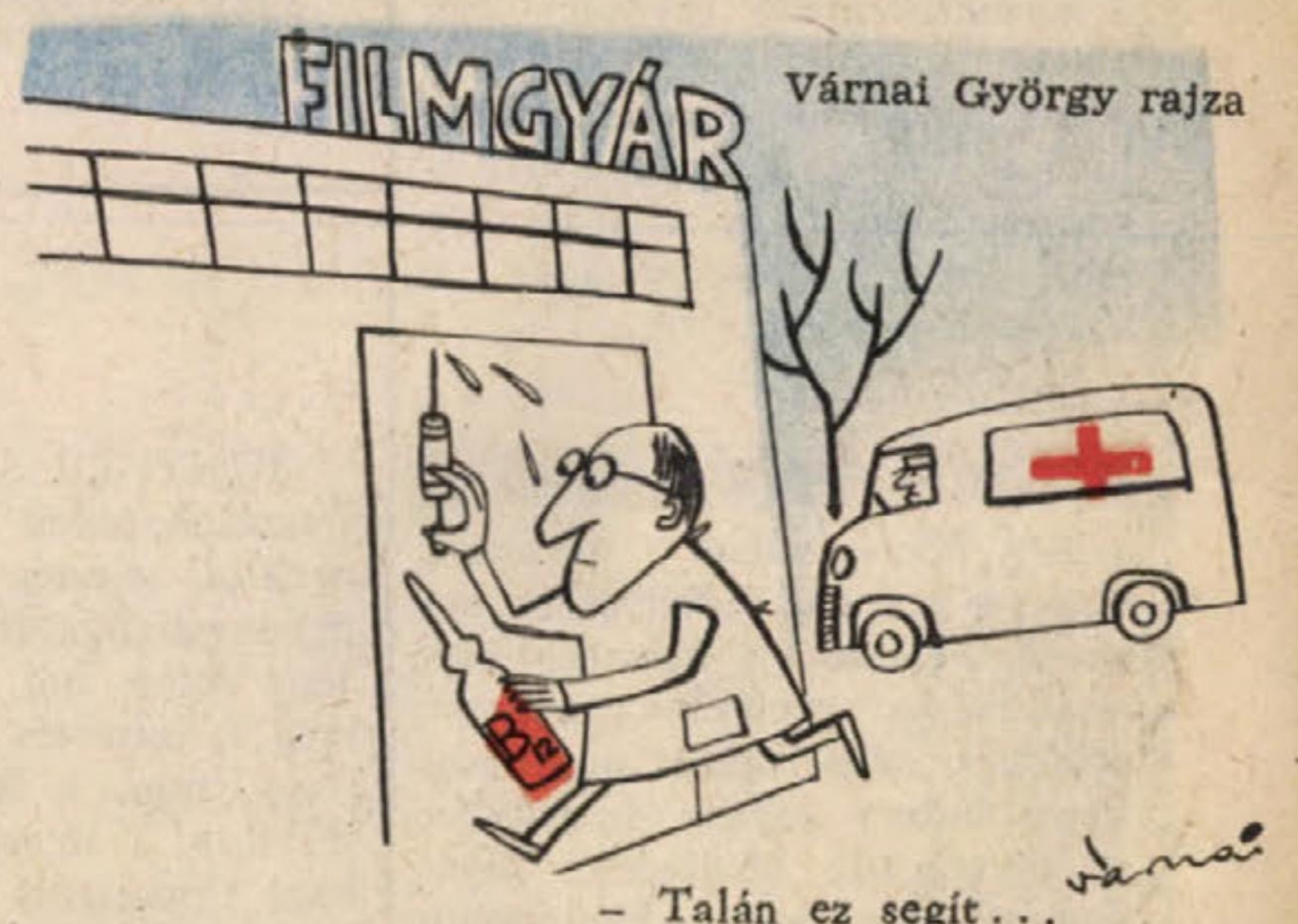

– Talán ez segít...

Pusztai Pál rajza

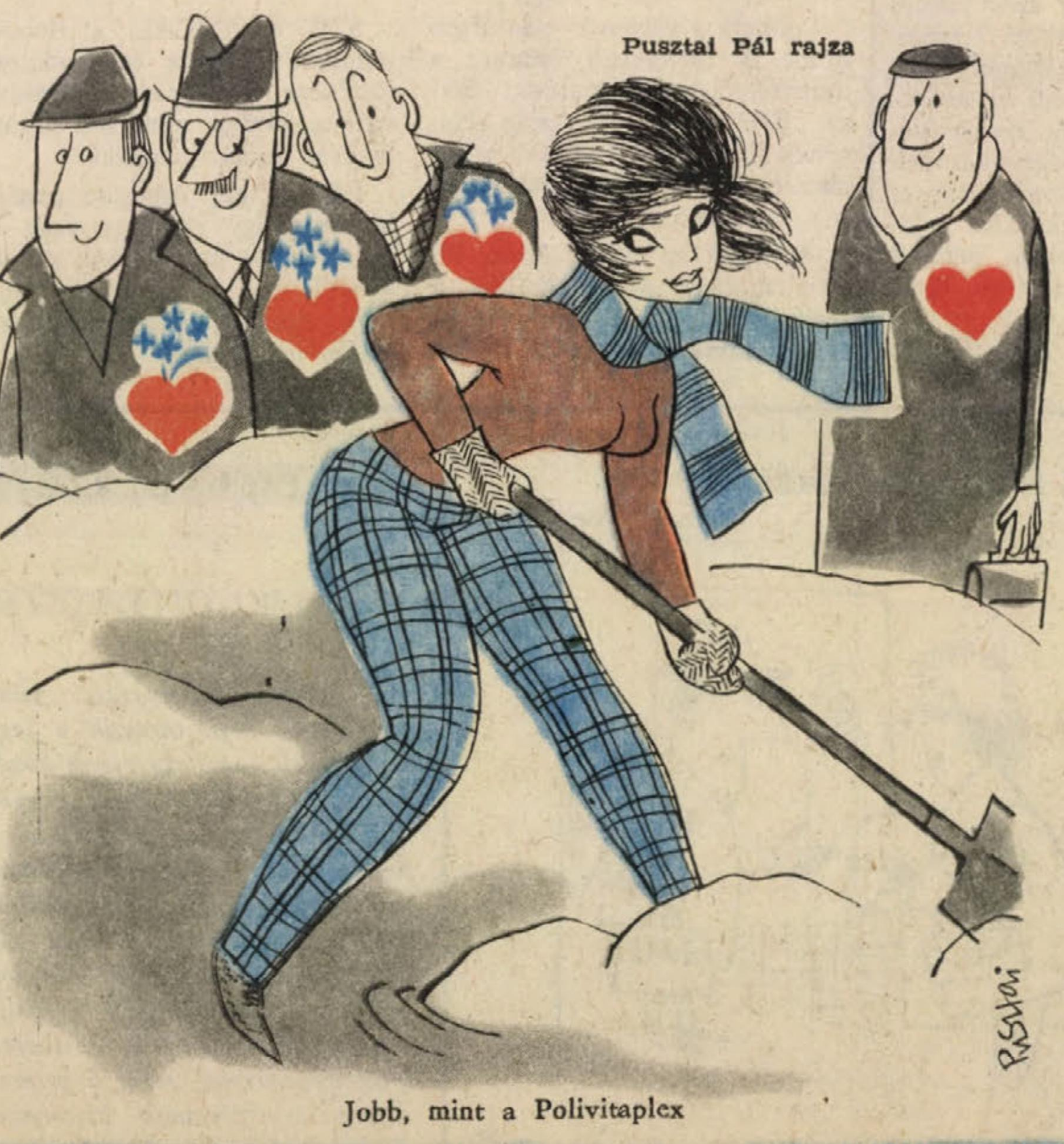

Jobb, mint a Polivitaplex

Szűr-Szabó József rajza

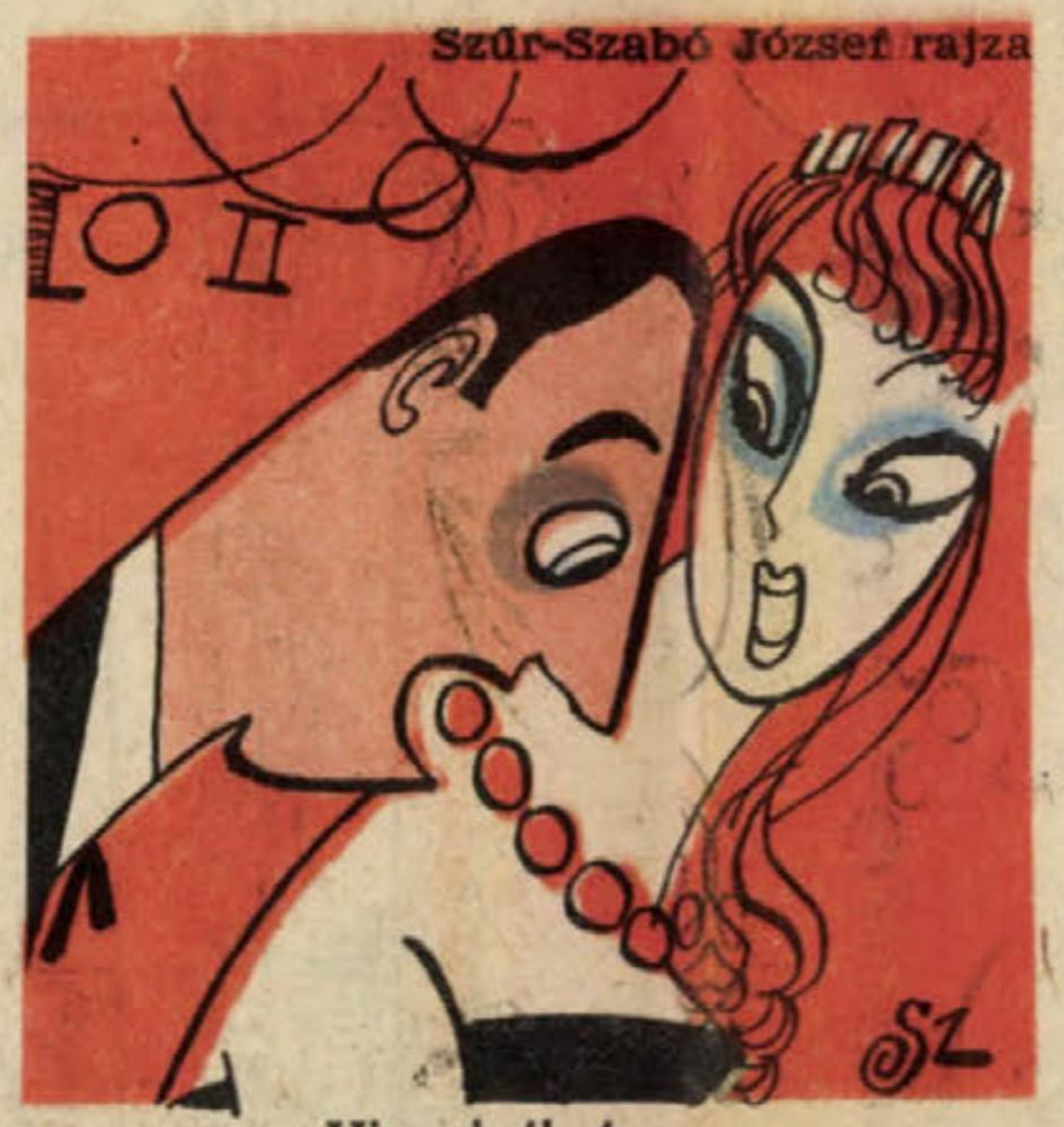

Vitaminéhség

Toncz Tibor rajza

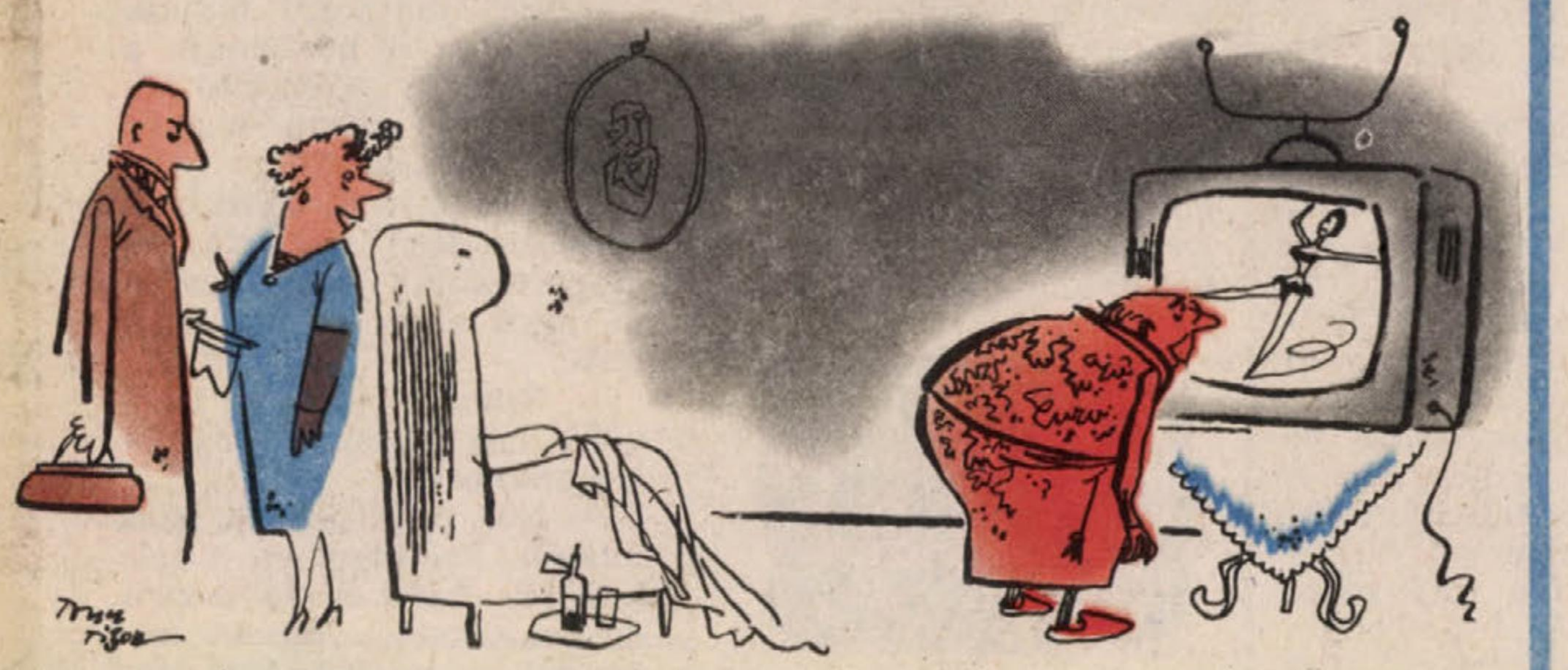

– Úgy veszem észre, hogy ma egy kicsit jobban érzi magát!

Mészáros András rajza

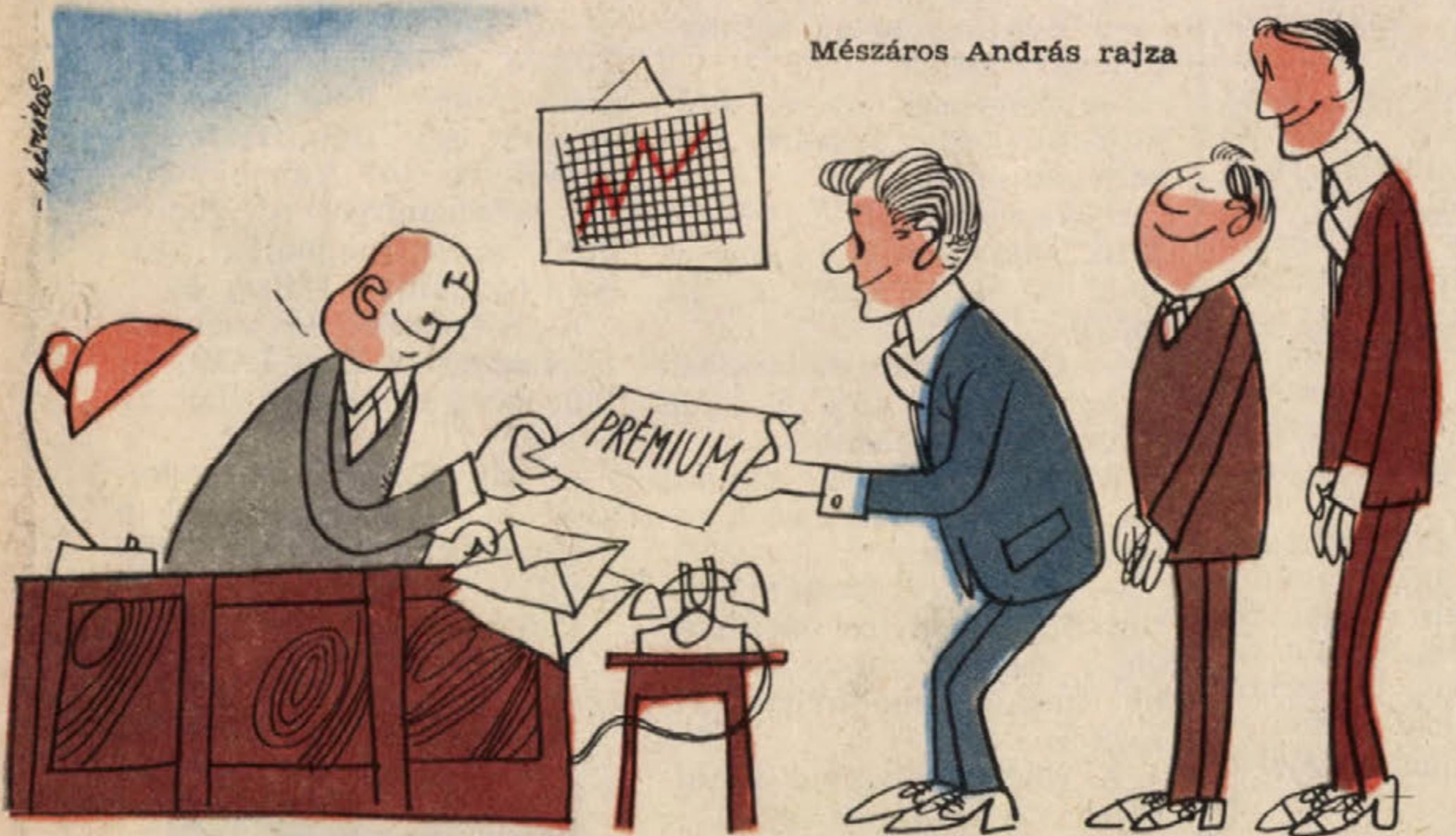

P-vitamin tavaszi levertség ellen

Szegő Gizi rajza

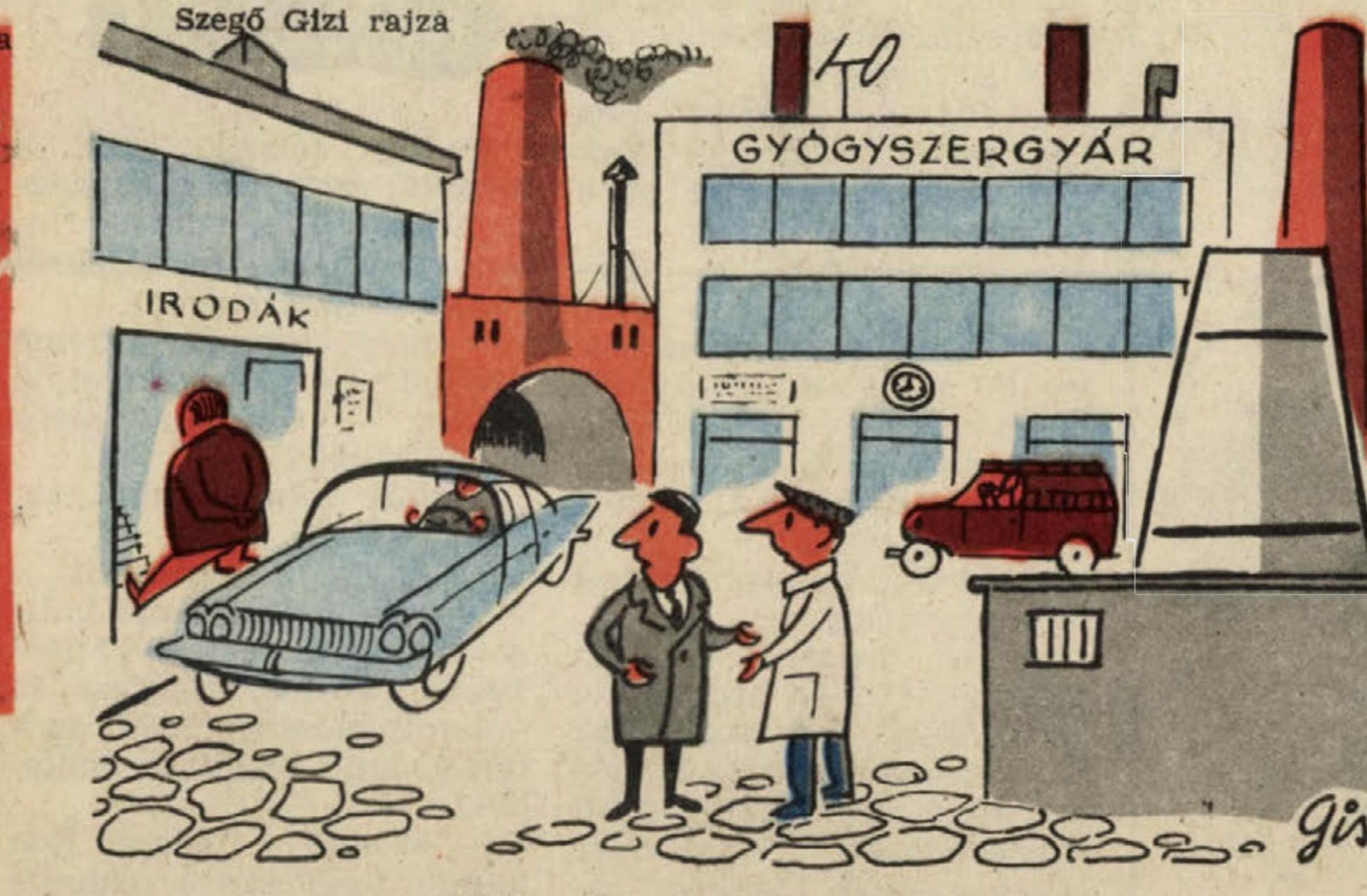

– Miért olyan ideges az igazgatónk?
– Mert vitaminhiányunk van...

Irka firka

Élénk figyelemmel kísérem a kultúrális életet, s ezért nem kis örömmel vettem tudomásul, hogy a Csók Galériában tárgyformáló, a Műcsarnokban pedig naív művészek alkotásaiból nyílt kiállítás.

Ám egy kis hír a minap még engem is szíven ütött; Az Idegenforgalmi Írók Nemzetközi Szövetségének végrehajtó bizottsága tart ülést Budapesten.

Regényíróról, drámaíróról, sőt filmíróról hallottam már, de idegenforgalmi íróról soha.

Ámbár, fene tudja, például Swift a Gulliverrel egész ügyes idegenforgalmi propagandát csinált a lovak országának, Dante pedig az Isteni színjátékkal a Pokolnak.

* * *

A technika és a hit megható találkozásának voltam tanúja nemrég a Belvárosban.

Egy élelmes maszek autó-védszent emblémákat készített a jámbor gépkocsitulajdonosok számára.

Gondolom, a jóisten elsősorban olyankor jut szerephez majd, amikor a sofőr megfeledkezik a KRESZ-ről...

Ha a kísérlet beválik, meglehetne próbálni telefon-védszentek árusítását is, abból a célból, hogy mindig befusson szabad vonal, és a hívott fél ne beszéljen mással.

Sőt, nem ártana egy tévé-védszent sem, amelyik a kép élességére vigyázna, valamint arra, hogy jó legyen a műsor.

(—th)

Belföldi sóhaj

Van nekünk egy Jégszínházunk,
Melynek akad sok jégsztárja,
Arról híres ez a színház:
Folyton a külföldet járja.

Ide-oda szálldogálnak,
Mint a könnyű kedvű fecskék,
Hol Prágából, hol Kijevből
Kapunk róluk kis hírecskét.

Moszkvából Varsóba mennek,
Majd Párizs jön, amint mondom,
Vendégszereplésük helye
Párizs után nyomban London.

Ritkán jutok el külföldre,
Így hát nagyon érdekelne,
Hogyha Jégszínházunk egyszer
Pesten vendégszerepelne.

—éghy

Interjú a bölénnyel

Újsághír: *„Korszerű bölényház építését fejezik be márciusra az Állatkertben. A motorhajtású ajtókkal ellátott istállókban nyolc bölény talál otthonra.”*

Felkerestük az érdekelteket. A családfő leszegett fejjel állt előttünk.

– Mit szól a hírhez, Bölény kartárs?

– Nézze kérem – felelte lapockát vonogatva –, ez a hír nekem felér egy rehabilitációval.

– ??

– Megmondom, már régen sérelmesnek tartottam, hogy úgy beszélnek rólam, mint, aki kiveszőben vagyok. Odáig vitték ezt a demagógiát, hogy ha egy maradi embert meg akartak sérteni, arról is azt írták: magányos bölény.

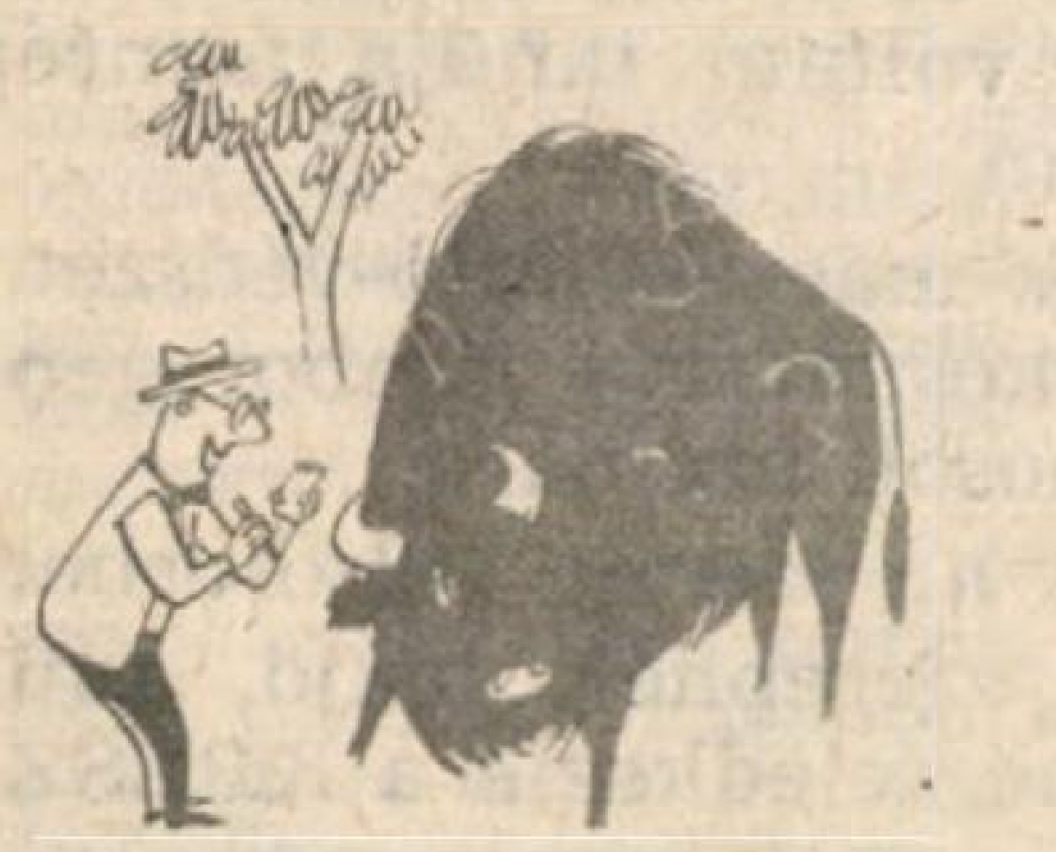

– Miért, nem így van?

– Maga is olvasta az újságot. Nemhogy házat építenek nekem, ami már önmagában is társadalmi megbecsülésemet bizonyítja, de kifejezetten azt írják, hogy *korszerű* bölényházat. Vagyis elismerik, hogy elmaradtak a korszerűségben, pedig nekem már régen jogom volna egy minden tekintetben korszerű lakásra.

– Bevallom, Bölény úr, bennünket is meglepett a hír. Nem hittük volna, hogy kontinensünk legrégibb állatának ilyen igényei vannak.

– Mert nem gondoltak arra: az élet fejlődik, halad, a bölény is fejlődik, halad. Nemcsak az irodalomban kell a korszerű, hanem a bölényházépítésben is. Olvassa csak el, tessék, itt van: „motorhajtású ajtókkal ellátott istállókban nyolc bölény talál otthonra.” Ez igen, ez korszerű! Mert már régen mondtam:

Haladjon Ön is a korral,
Hajtsa ajtómat motorral!

– Van még valami megjegyzése a hírrel kapcsolatban?

– Még felhívnám a figyelmét a hír meleg fogalmazására. „... istállókban nyolc bölény *talál otthonra.*” Ez is mutatja, hogy megváltozott az irántunk tanúsított magatartás. Mert nekünk egyáltalán nem mindegy, hogy azt írják: „nyolc bölényt helyeznek el”, vagy „nyolc bölény kerül az istállóba”, de még az sem, hogy „nyolc bölényt szállásolnak el”. A helyes kifejezés valóban ez: „talál otthonra”. Higgye el, csak szegény rokonaimat sajnálom, akik a lengyel vadonban korszerűtlen tölgyesekben csatangolnak, és maradi patakvizet isznak napfelkeltekor. Mit nem adnának szegények egy motorhajtású istállóajtóért!

Novobáczky Sándor

Sándor, József, Benedek

Vasvári Anna rajza

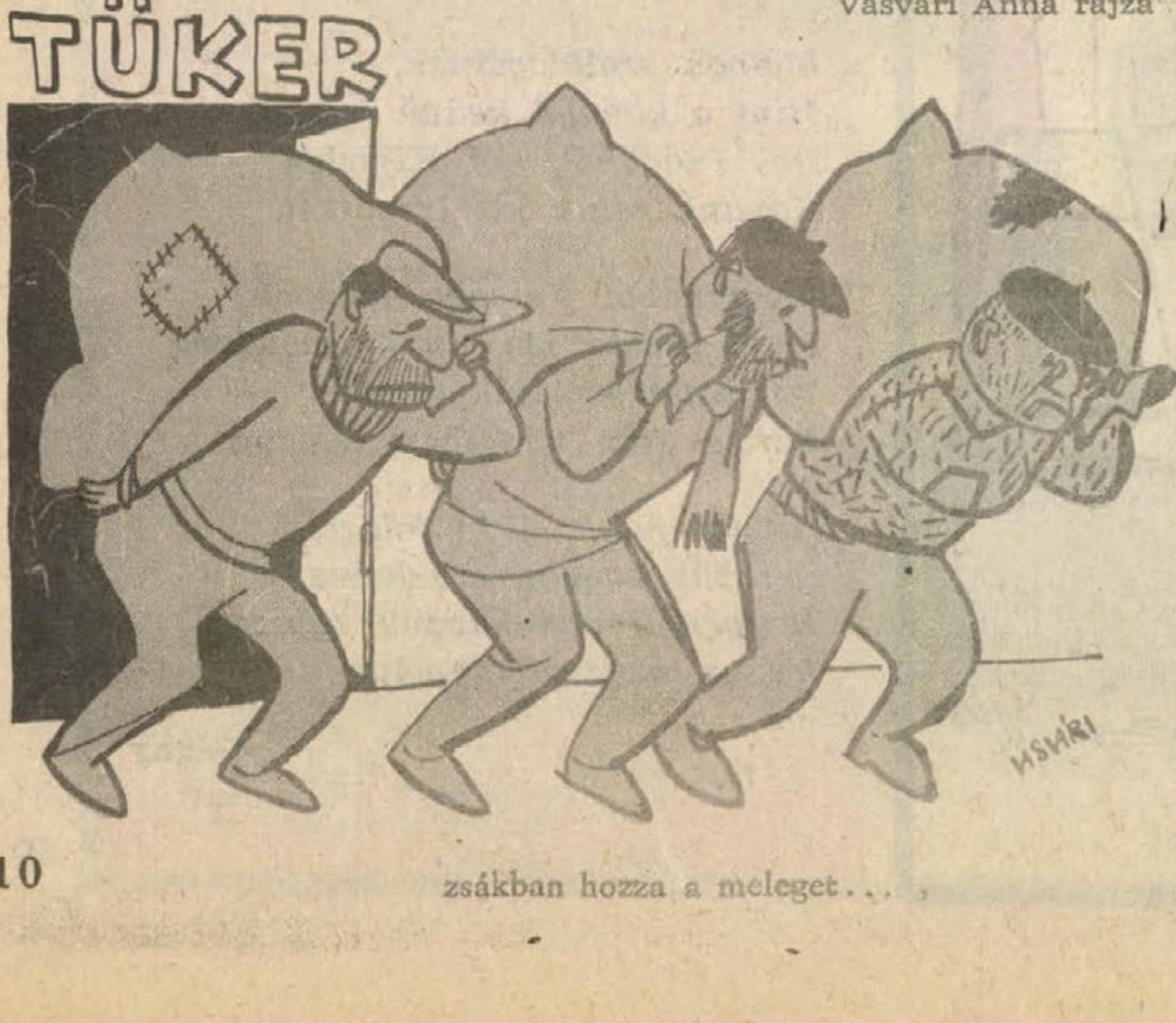

zsákban hozza a meleget...

A TESTNÉLKÜLI NŐ

Egyik cigarettáról a másikra gyújtott Zoltán, és mind nagyobb szorongással figyelte a karóráját.

Éva kiismerhetetlen, szeszélyes. Hátha ma el se jön, hiszen biztosra ígérte... Mindig tartogat valami meglepetést az ember számára... méghozzá nem mindig kellemes meglepetést. Mindenre képes ez a nő...

A férfi úgy állott kint az előszobában, mint a várakozás szobra, hóból, közvetlenül elolvadás előtt.

Ebben a pillanatban fölberregett a csengő. Zoltán föltépte az ajtót...

A folyosó üres volt.

— Éva! — szólt bizonytalanul Zoltán.

— Szervusz... — hallotta közvetlen közelről szerelmese hangját.

— Hová bújtál? — A férfi odaszaladt a lépcsőházhoz és benézett a lift mögé.

— Gyere már, mert kihűl a szobád! — jött a hang most már a lakásból.

Zoltán repesve szaladt be, boldogan húzta rá a reteszt az ajtóra.

— Hol vagy, Évikém? Ha tudnád, mennyire vártalak! Nem késtél volna ennyit, ha tudnád, mennyire szeretlek!...

A férfi döbbenten elhallgatott. A nő nincs sehol.

— Az a kérdés, mit szeretsz bennem? — csengett mégis a hang, a fotel felől.

Zoltán kétségbeesetten meresztgette szemét:

— Hol vagy?

— Itt! — felelte Éva hangján a csillár. — Csak ezúttal nem hoztam el a testemet.

— Na, ne izélj... — dörzsölgette homlokát a férfi.

— Ugye, erre nem számítottál? Mert nektek férfiaknak más se fontos belőlünk, mint a testünk. Vedd tudomásul, hogy nekünk nőknek lelkünk is van!

Zoltán alázatosan nézett föl a karnisra:

— De drágám, mi jut eszedbe!... — Megtörölte verejtékező homlokát. Hát, szóval, otthonhagyta a testét, mint egy retikült, mint egy esernyőt... Hogy mire képes egy nő, csakhogy ingerelje az embert!

— Vedd tudomásul, — csilingelt tovább Éva hangja —, hogy ma csupán a lelkem jött el hozzád. Most bebizonyíthatod, hogy teljes egészében szeretsz engem, és jól érzed magadat velem, és nemcsak a testem fontos számodra...

— Dehát tulajdonképpen...

— Ha unatkozni fogunk — csattant a nő hangja a mennyezeten —, ez intő jel, hogy nem szabad hozzád mennem feleségül!

— Hát jó — törődött bele gondterhelten a férfi —, megpróbállak úgy tekinteni, mint akinek nincs itt a teste.

— Nincs is! Csak a hangom, hogy beszélgethess a lelkemmel!

— Nos, rendben van, édes lelkem. Szeretem én a lelkedet is, hidd el. Jól érzem én magamat a puszta lelkeddel is, ne félj. Hát lássuk, mi érdekli a te lelkedet.

— Minden!

— Beszélgessünk zenéről — szólt rövid tűnődés után Zoltán. — Az csak elég légies téma? Jövő héten elviszlek egy Debussy-hangversenyre, jó? Van egy rövid kórusműve, a „Szirének”, majd meghallod, milyen csodálatos színek és...

— Szirének? — csengett ellenségesen Éva lelke. — Már megint nőkön jár az eszed?

— Mi tölti hát be a lelkedet? — töprengett el a kudarc után a férfi. — Filozófiai gondolatok?

Csönd.

Zoltán megvakarta a fejét:

— Úgy látszik, ezzel a témával sem sikerült megragadnom a lelkedet... Netán politikai kérdésekről óhajtasz vitatkozni?

— Szép kis férj lenne belőled! — jött a fitymáló válasz. — Fogalmad sincs a női lélekről...

Zoltán tehetetlenül magábaroskadt.

— Segíts hát egy kicsit... — csengett öt percnyi hallgatás után a férfi. — Miről beszélgessünk? Kérdezz te valamit először!... Mi az a téma, ami betölti a lelkedet?

— Mondd — búgott Éva hangja kegyesen a rekamié felől —, mondd, szép az én lábam?

Dunai Ferenc

NE a néző előtt

A jobb, a modernségre, csak parányit is igényt tartó új magyar színművekben minden fontos esemény a szünetben zajlik le. Két felvonás között házasodik a hős, ábrándul ki a jellemszínész, törik össze a naiva szíve.

Mialatt mi gyanútlanul tülekszünk a büfében feketéért, a bonviván megszegi a házastársi hűséget, újra házasodik, és még második hitvesének is búcsút mond.

Nekünk senki nem szól semmit. Minket egyszerűen kész helyzet elé állítanak.

De okultam. Most már csak azértis résen állok, illetve ülök. A legutóbbi magyar színműben mind gyanúsabbá vált nekem az a fiatal asszonyka. Istenkém. csak ne kövessen el nekem valami bolondságot a szünetben. Ismerem az ilyeneket! Ezek a látszólag nyugodt, kiegyensúlyozott nők a legkönnyelműbb lépésekre is képesek, merő önfeláldozásból, csak azért, hogy a szerző valahogy befejezhesse a drámáját.

Épp ezért a szünetben, bármily erősen is támadt fel bennem a sonkás szendvics utáni vágy, legyőztem. Nem mozdultam a helyemről, és a vasfüggönyre szögeztem szememet. Engem nem ejtenek át. Figyelek. De bármennyire is hegyeztem a fülemet, nem hallottam semmi gyanús zajt, nem tapasztaltam semmi rendellenes nyugtalanságot. Megnyugodtam. Mert ugyebár, ha netán történne valami, nem tussolhatnák el csak úgy uk-muk-fuk, csak kiszűrődne valami a vasfüggöny mögül.

Bizakodva néztem hát a harmadik felvonás kezdetét. Vártam azt a bizonyos fiatalasszonyt. De hiába. Csak bús sóhajok, csak jelentős célozgatások. Na, tessék! Hát mégis megszökött egy gátfutóbajnokkal. Mégse bizonyultam elég ébernek. Úgylátszik, nem a színpadon zajlott le a sajnálatos esemény, hanem a kulisszák mögött.

Valljuk be, hibát követtem el. Dehát, ugyebár, az ember mégis röstell a színfalak mögött őgyelegni, szigorúan szemmeltartani a szereplőket, és feltartott mutatóujjal figyelmeztetni őket: – Nana, aztán csak semmi meglepetés!

Nem is tudom, nem a leghelyesebb magatartás-e, belenyugodni ebbe az új módszerbe? Hiszen, ha jobban meggondoljuk, az új irányzat feltétlenül üdvös és jóindulatú. Az embert, ugyebár, úgyis annyi izgalom, bosszúság éri napközben a közlekedés, a bevásárlás, a megélhetés harci porondján. Csak üdvözölni lehet hát, hogy legalább este kímélni kívánják az embert a pénzéért. Csak a szűrt, tartalmas, izgalommentes párbeszédek kerülnek elénk. Az izgalmat, feszültséget, fordulatot, tapintatosan, gyorsan, sietősen a szünetben intézik el, két felvonás között.

Nicht vor dem Néző!

Avagy:

Ne izgassuk a kedves Nézőt!

Kertész Magda

Bányász-sztrájk Franciaországban

Gerő Sándor rajza

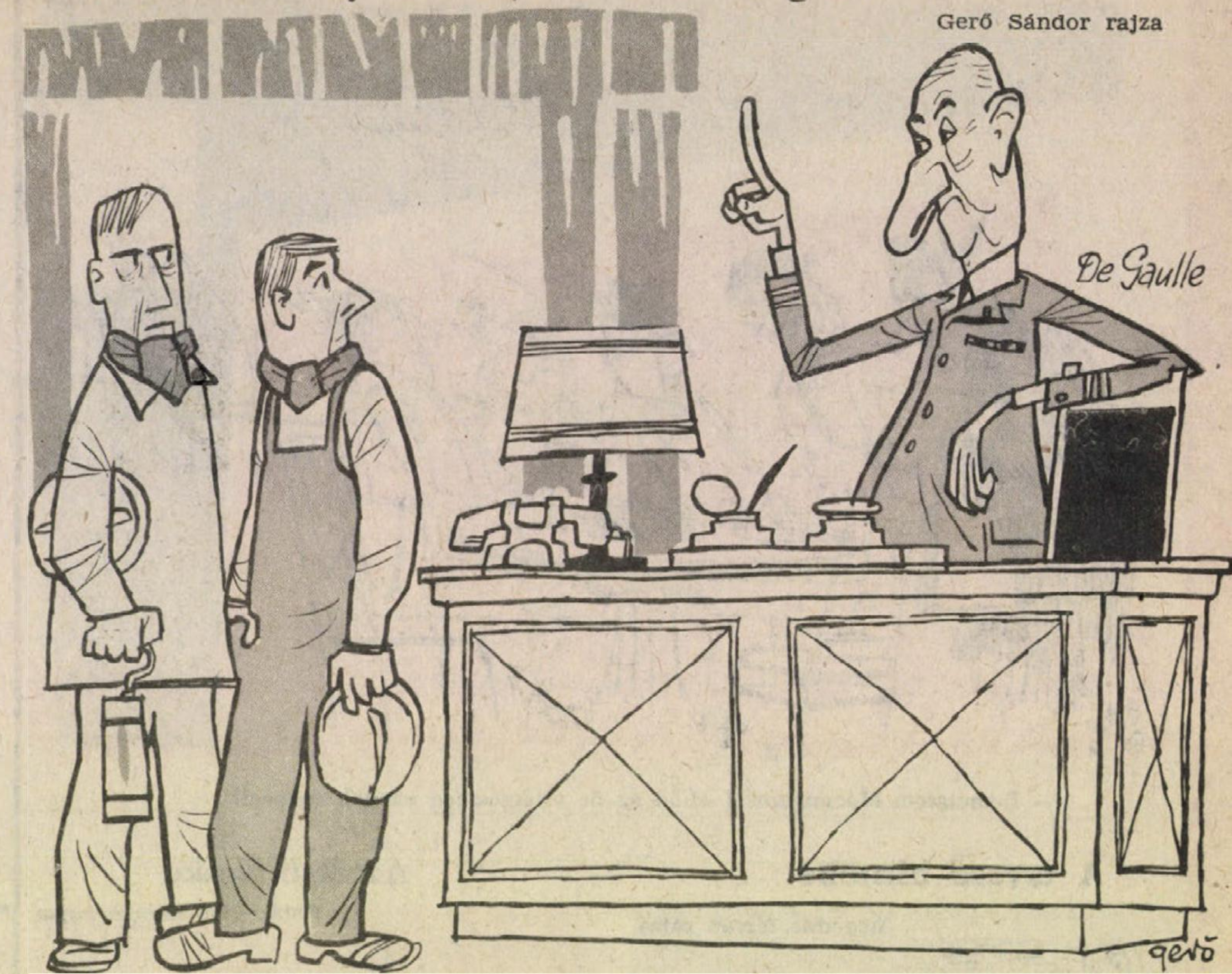

De Gaulle: A fizetéseket most nem emelem! Elégedjenek meg azzal, hogy felemeltem az árakat!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

Üzenetek

Sürgősség. Levele elgondolkoztató. Nem vitás, hogy a peremvárosok vasúti sorompóinál, amelyeknél néha 10–12 percig vesztegel az autóbusz, már sokkal előbb kellett volna aluljárót építeni, mint az Astóriánál.

Higiénia. Sajnos, igaza van. A pazarul berendezett vendéglátóipari üzemek mellékhelyiségei úgy hatnak, mintha falusi kocsmák tartozékai lennének.

FRICSKA

1.

Ropogós malacsült, gyomrunknak
üdve: hová lettél?
Hol lelhetünk rád, hol az
a konyhai szentély?

2.

Bolond bürokratát láttál késő
este egy alagsorban szortírozni.
Feleljetek felelősen mindenkor értelmes
elmék: élet-e ez, hivatás-e, vagy
életünket megrontó ronda foglalkozás csupán?

3.

Nem tud valakivé vergődni; így hát
hiába erőlködik.
Nem elég a program, ha abban
a nagy semmi lakik!

4.

Ritka lepkehálóba kerültél,
így lészen varázsos véged,
hogy végül vitrinben végződjék
— a „dicsőséged”.

Berda József

Fejlődik a híradástechnika

Szűr-Szabó József rajza

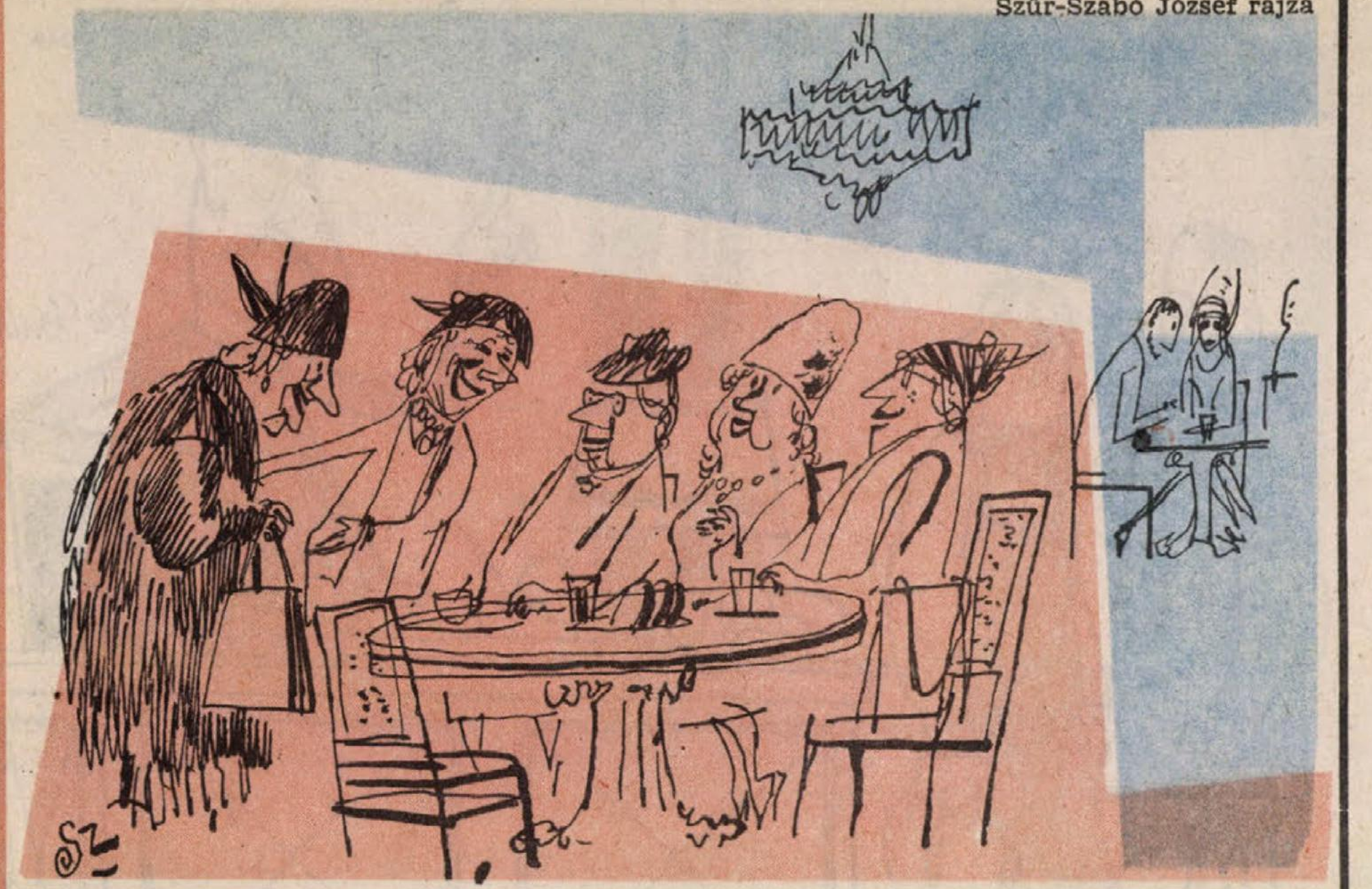

– Bemutatom Mácsingernét! Mind az öt világrészben vannak rokonai! . . .

A tavasz hírnöke

Hegedűs István rajza

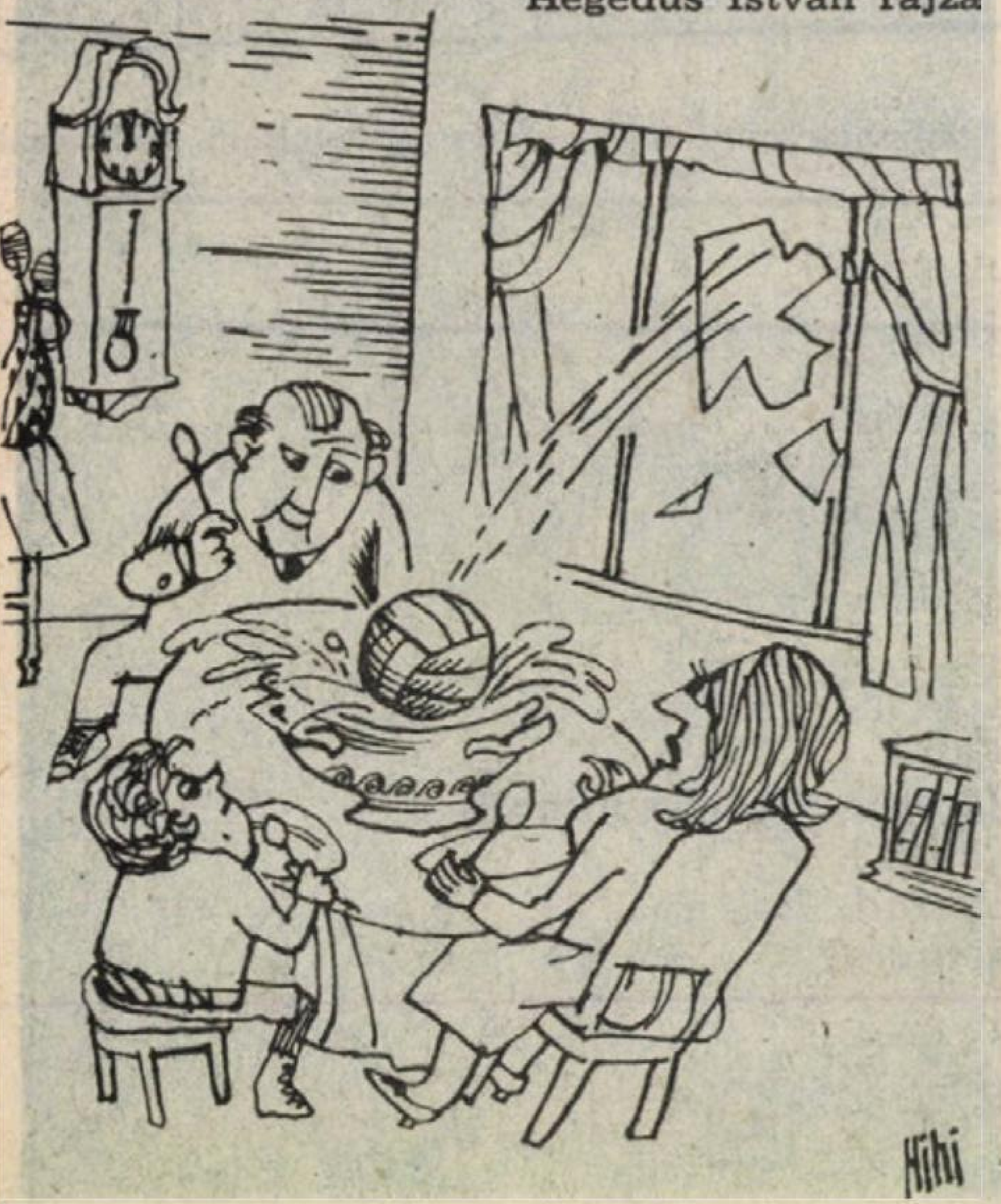

Az első fecske

Balázs-Piri Balázs rajza

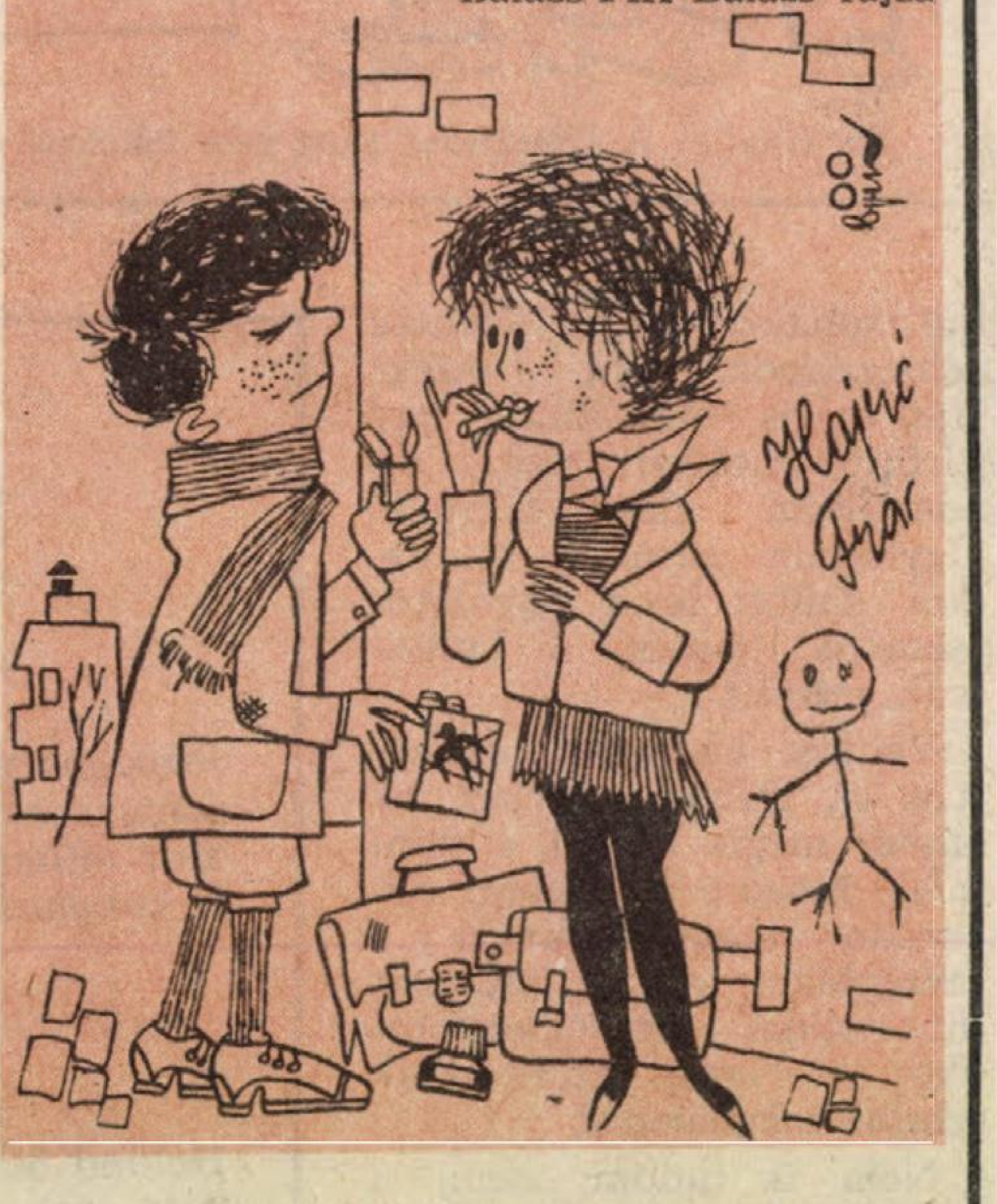

Ajándékozási illemkódex

Vasvári Anna rajza

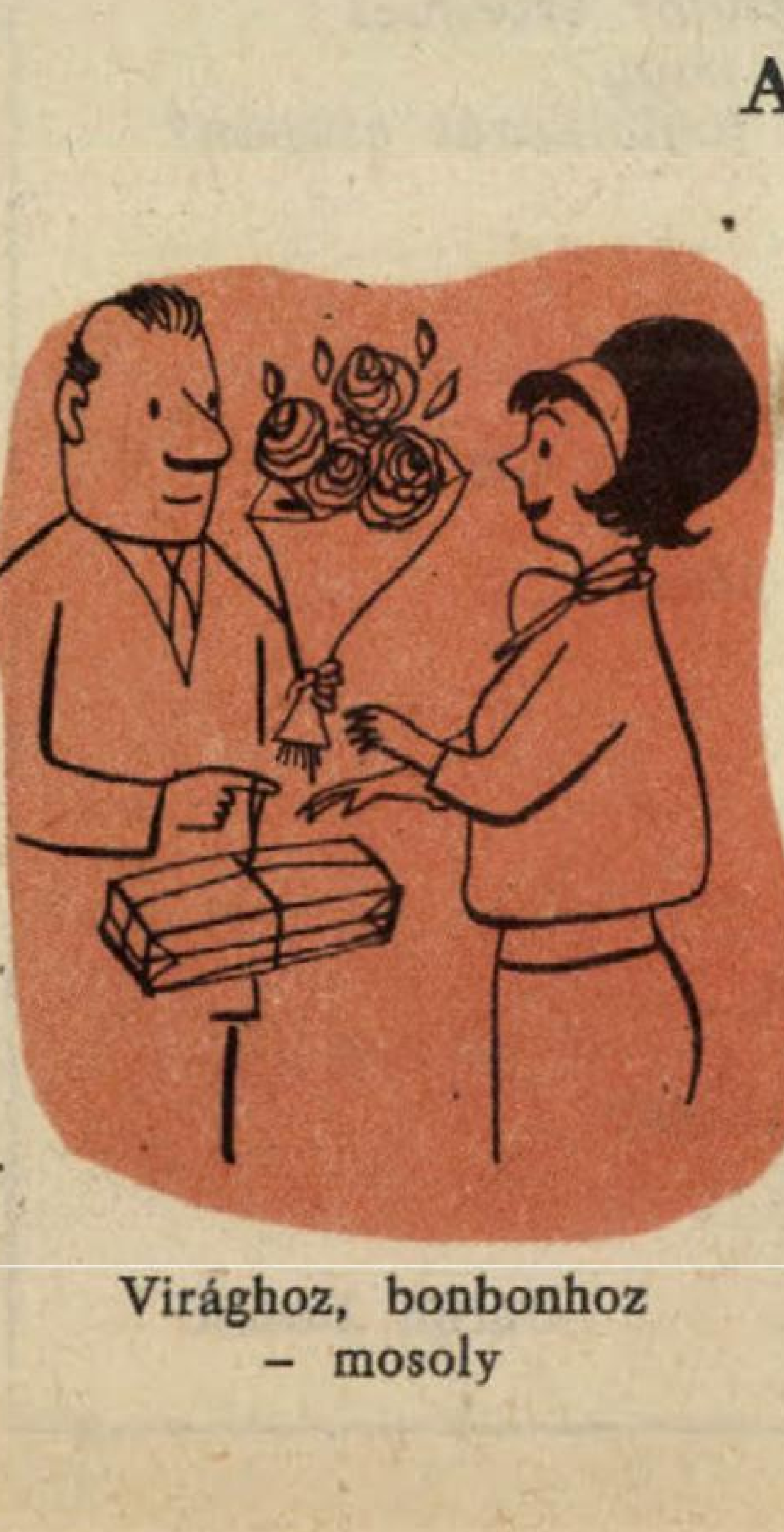

Virághoz, bonbonhoz
– mosoly

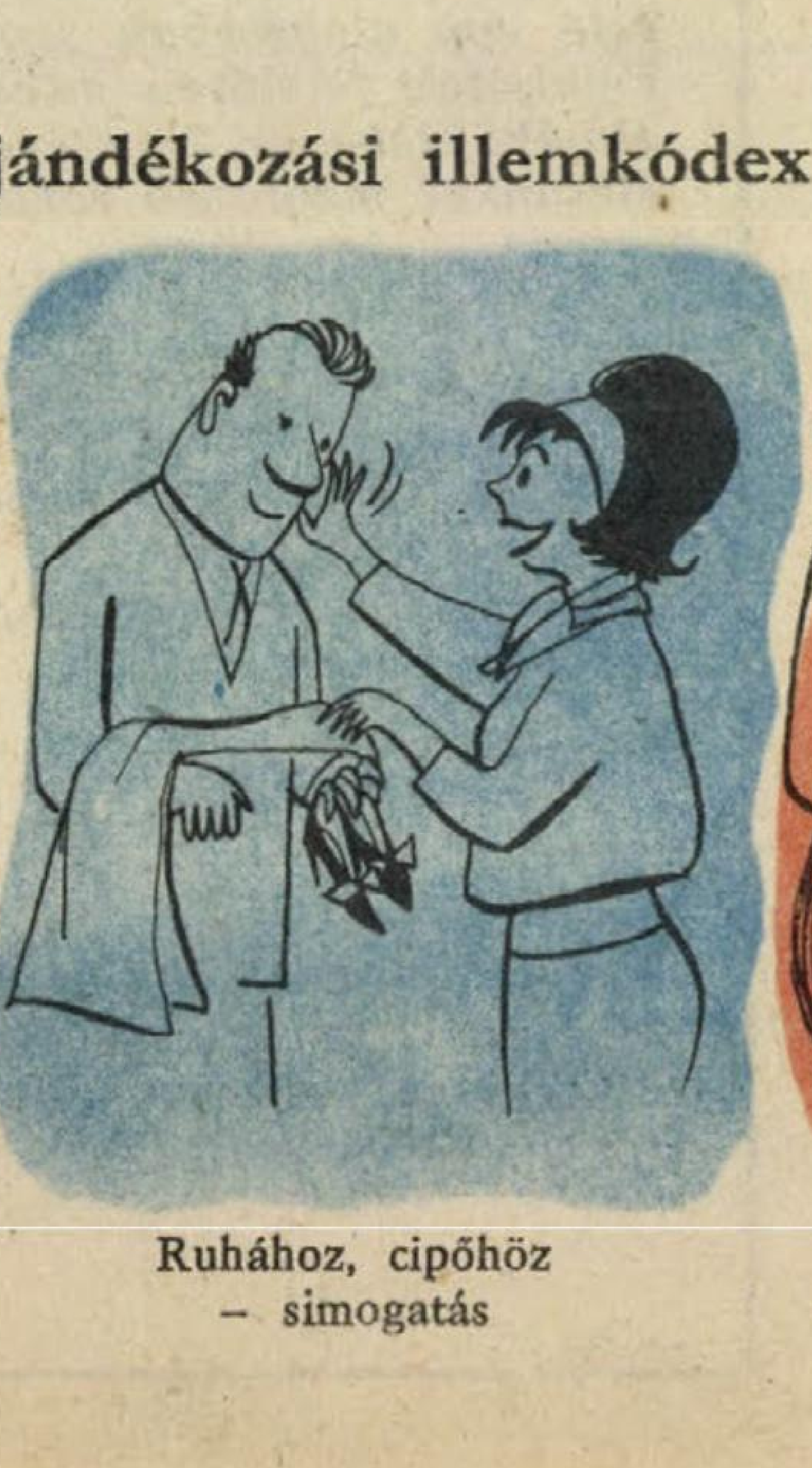

Ruhához, cipőhöz
– simogatás

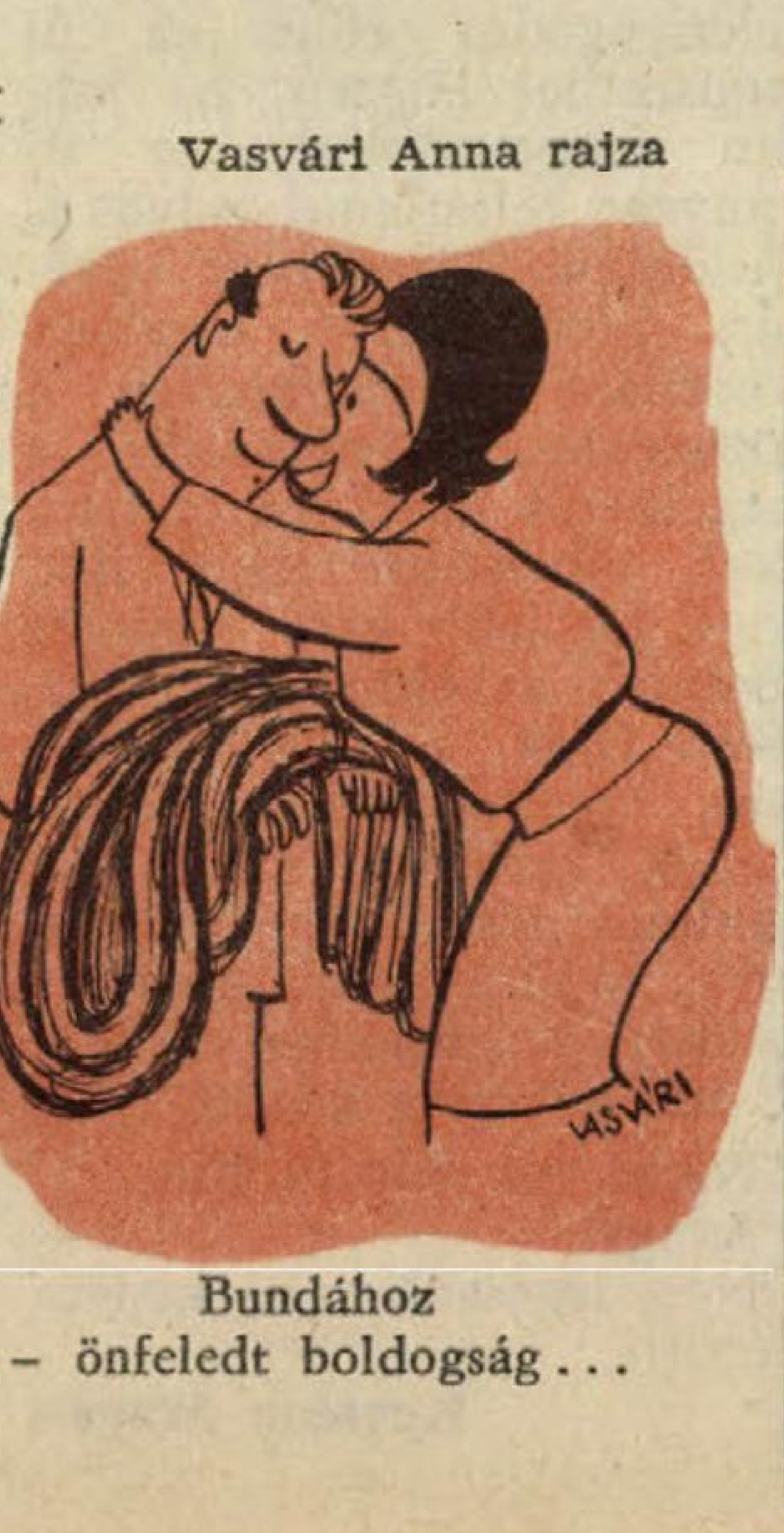

Bundához
– önfeledt boldogság . . .

E heti hirdetéseink

napfény
napszemüveg
KIÁLLÍTÁS
AZ
OFOTÉRT
BEMUTATÓ TERMÉBEN

– ÉN MÁR RÁÉREK DRÁGÁM!
A TAVASZI NAGYTAKARÍTÁST, KÉT SEGÍTŐTÁRSAMMAL EGY-KETTŐRE ELVÉGEZTEM!
keravill
Venus

KERESKEDELMI FOGÁSOK

Gébics, az olvasószerkesztő, egy derűs koratavaszi napon gyanútlanul üldögélt apró szobácskájában, amikor hirtelen kinyílt az ajtó, és betódult rajta a kövér Meszetneki:

– Remek anyagokat hoztam!

– Nem baj – vette át kissé gyanakodva Gébics a paksamétát.

– Megvárom, amíg átfutod őket – mondta a kövér Meszetneki és leült.

Gébics tisztában volt azzal, hogy vendége az ilyesmiben nem ismer tréfát, ezért szó nélkül megadta magát sorsának. Az első kézirat színes riport volt a nagy karácsonyi ajándékvásárról. Mi mindent vesznek az emberek az ünnepekre. Az áruktól roskadozó polcok között K. Angéla kézilány elárulja az újságírónak, hogy új ródlival szeretné meglepni az anyósát. W. Zsolt könnyűbúvár viszont meleg alsóneműt visz a menyasszonyának.

Aztán egy tárca következett a szabadsághegyi síparadicsomról. Hogyan talál egymásra két fiatal a lejtőn.

A különös menetet egy vers zárta be, amelyben pufók óvodások hóembert építenek, s ráadásul elnevezik Gagarinnak.

Az olvasószerkesztő gondterhelten pillantott fel a papírról. Erre még nem volt példa... De Meszetneki megelőzte:

– Mit csodálkozol? Szezonvégi kiárusítást tartok. A raktáron maradt téli írásaimat most féláron piacra dobom. Így a lapok is jól járnak és én is. A kereskedelem adta a tippet. Az állami áruházak.

– Az állami áruházakban, ha a vevő kéri, a készruhát az ő méreteire módosítják – jegyezte meg szelíden Gébics. Nos, a karácsonyi vásárt írd át húsvéti vásárra. A síparadicsomból minimális munkával lehet „Napoznak az első fecskék a Lukács uszodában" című karcolatot fabrikálni. A hóemberből pedig csinálj valami sárkányeresztést, még talán a rímeket sem kell kicserélned. Gagarin és a fél ár maradhat. Alászolgája.

Dalmáth Ferenc

Nagyvonalú elnök

Erdei Sándor rajza

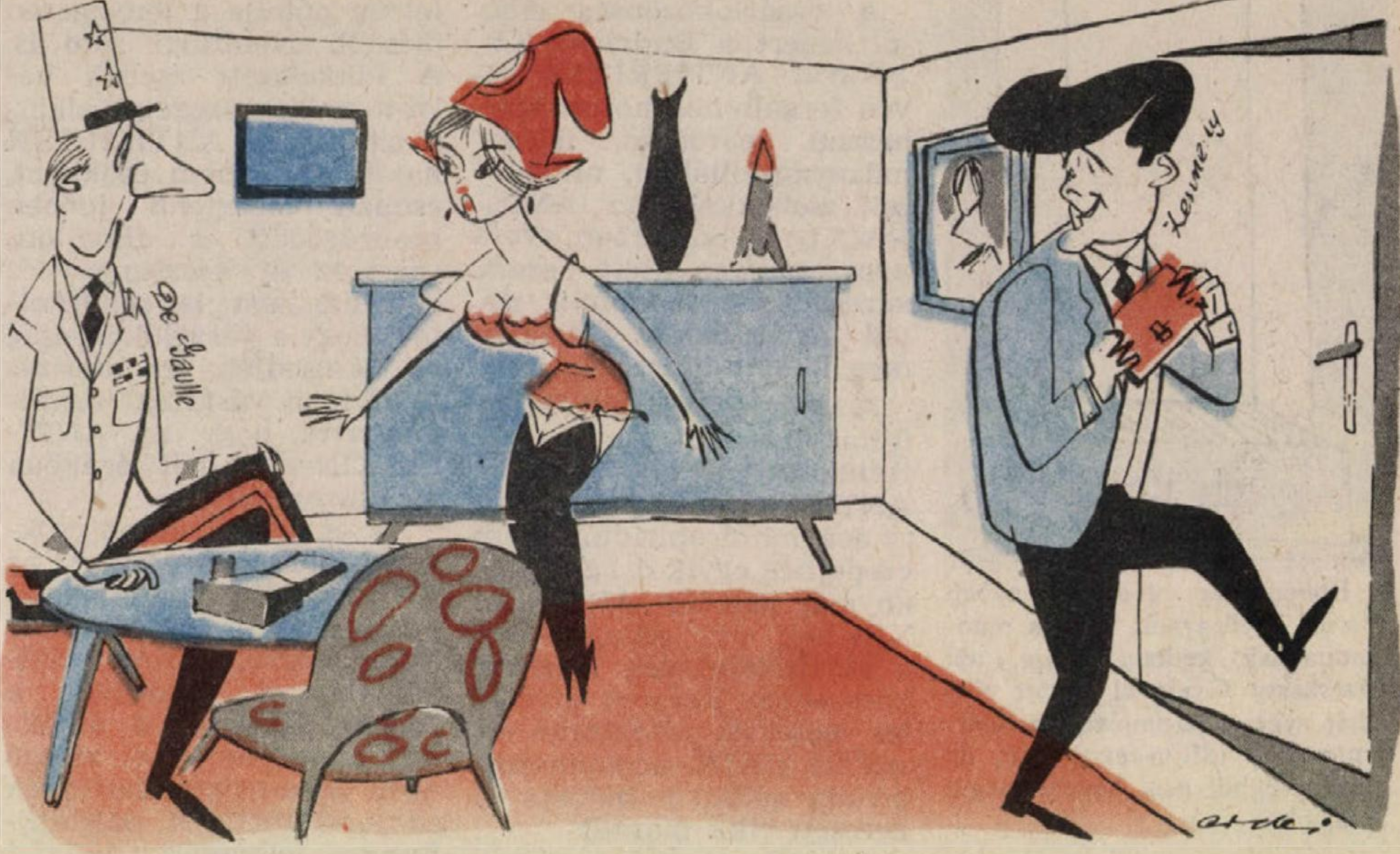

Marianne: Nagyon kedves vagy! Nekem nincs mit felvennem, te meg kölcsönt adsz az ismerőseidnek!

Tudóscsábítás Angliában

Toncz Tibor rajza

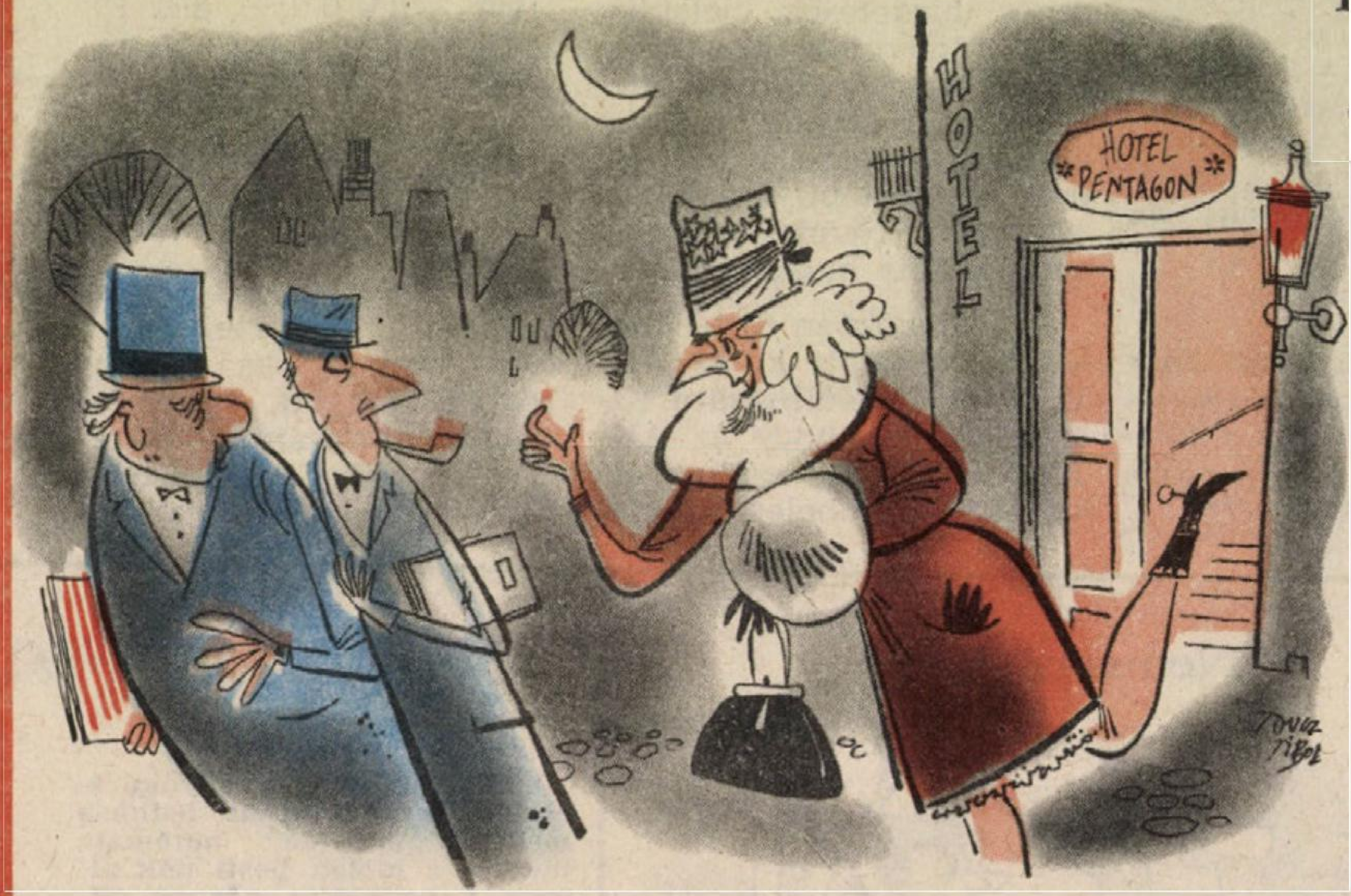

Uncle Samu: Szép doktor urak, jöjjenek be hozzám!...

Osztályvezetői értekezleten

Schwott Lajos rajza

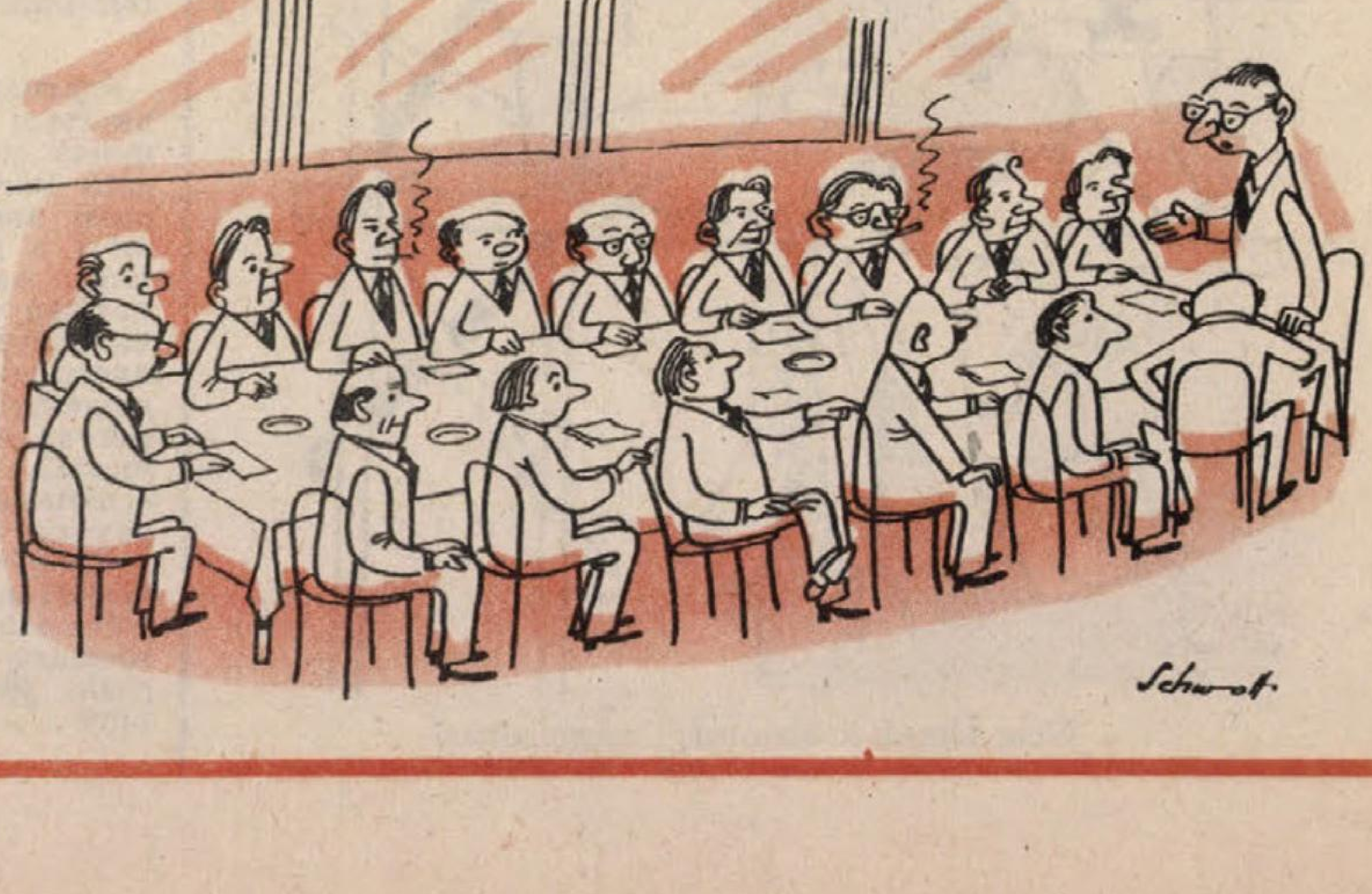

– Ma már a vezetésben egyenrangú társaink a nők!...

Panoptikum

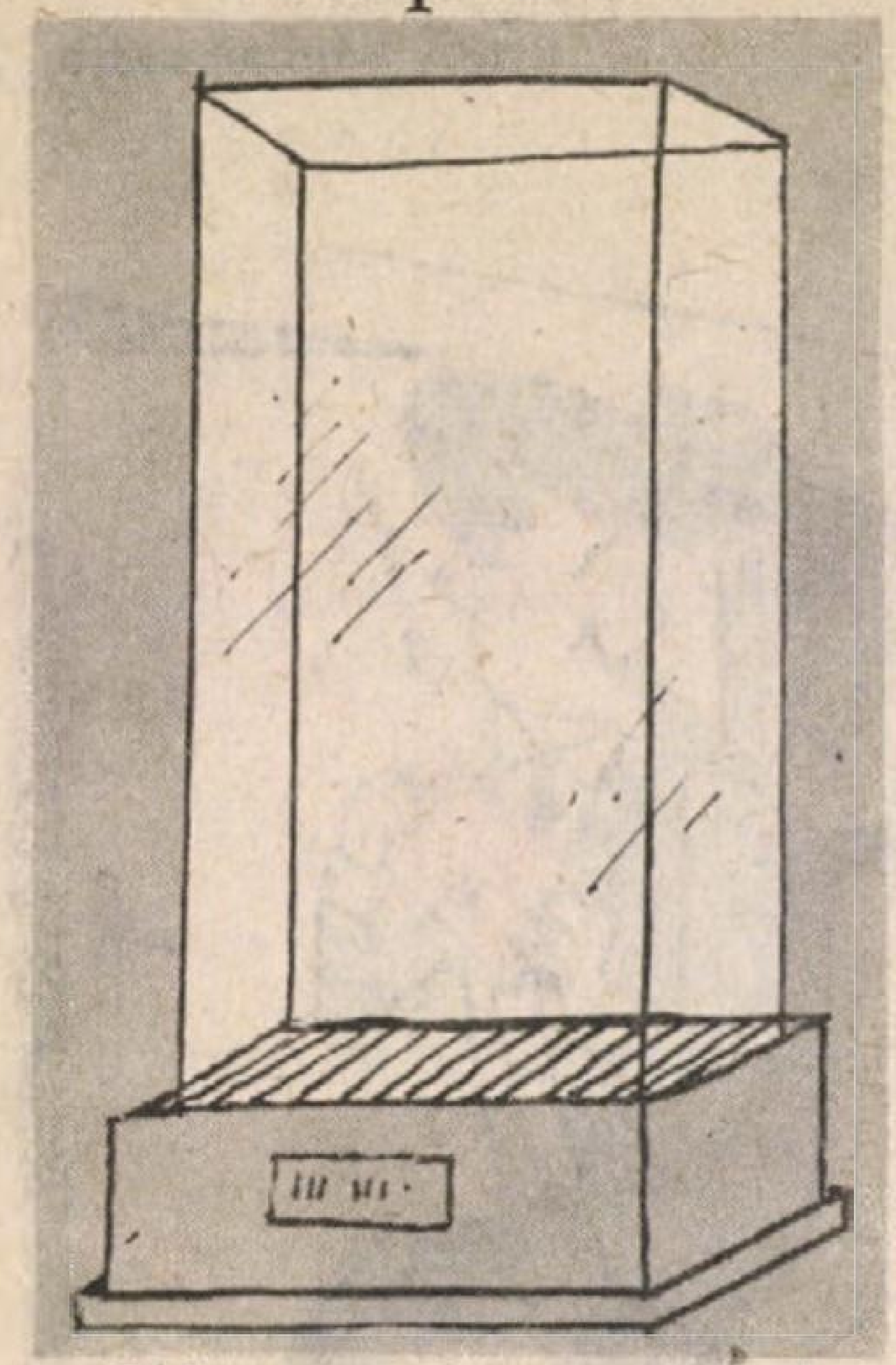

Ebben az üvegszekrényben Várnai Györgynek, lapunk munkatársának kellene állnia, aki Macskássy Gyulával együtt első díjat nyert rajzfilmjével az oberhauseni rövidfilm-fesztiválon, de szerénységből nem hagyta magát lerajzolni.

PÁRBESZÉD A HIDEGRŐL

– Még mindig a külterületen lakik?

– Igen.

– Képzelem, hogy a télen mennyit szenvedett a hidegtől.

– Nem mondhatnám.

– Persze, biztosan volt elég tüzelője.

– Csudát!

– Hát akkor?

– Amikor bemondták, hogy a külterületen tizenöt fok a hideg, egyszerűen bementem Pestre, ahol csak tíz volt, és mindjárt nyertem öt fokot.

EGY MÁRKA ÚTJA

A vásárlóközönség előtt jól ismert a Budalaki Kőporgyár ANTIPRIXIN néven forgalomba hozott közhasznú iparcikke, ízléses műanyag-fóliában, nikkelezett zsebekkel. Az ANTIPRIXIN a boltokban gyors népszerűségre tett szert, keresték és vásárolták, rövid időn belül gyártását meg kellett hatszorozni.

A gyár ekkor, egy belső újítási javaslat alapján, új technológiára tért át, s az ANTIPRIXIN-ből kihagyta az acetonhidropiridint, mely eredetileg egyik drága alapanyaga volt az ANTIPRIXIN-nek, ám elhagyásától a vásárlóközönség mégsem károsodott. Egészen kivételes esetektől eltekintve az ANTIPRIXIN acetonhidropiridin nélkül is hatásos és keresett cikk maradt.

Az önköltség jelentős csökkenéséből nyert összeget a gyár ezekután az ANTIPRIXIN propagálására fordíthatta, foszforeszkáló, zenés hirdetések jelentek meg mindenfelé az ANTIPRIXIN népszerűsítésére, így történt azután, hogy az amúgy is népszerű iparcikk még keresettebb áru lett, s gyártását rövidesen ismét meg kellett hatszorozni.

A gyár közben új technológiát dolgozott ki az ANTIPRIXIN előállítására. Kikísérletezték, hogy az ANTIPRIXIN-ben eddig alkalmazott dióbelet megfelelően pótolja a lényegesen olcsóbb sveinfurti zöld is. A nikkelezett zsebek helyett préselt szegélyt alkalmaztak. Az ANTIPRIXIN hatásossága nem csökkent, csupán melegebb időben besűrűsödött és elmállott, ezért az új készítményhez egy utasítást is mellékeltek, hogy a vásárlóközönség ne károsodjék. Az utasítás felhívta a vásárlók figyelmét arra, hogy az ANTIPRIXIN-t a déli órákban ne használják.

Az önköltség újabb csökkenéséből nyert összeget az ANTIPRIXIN nagyszabású propagálására fordíthatták. Nagyszabású, táncos rejtvényműsort rendeztek a Népstadionban, s a forgalmi csomópontokon mozgó neon reklámokon hirdették az ANTIPRIXIN pályadíjnyertes jelszavát:

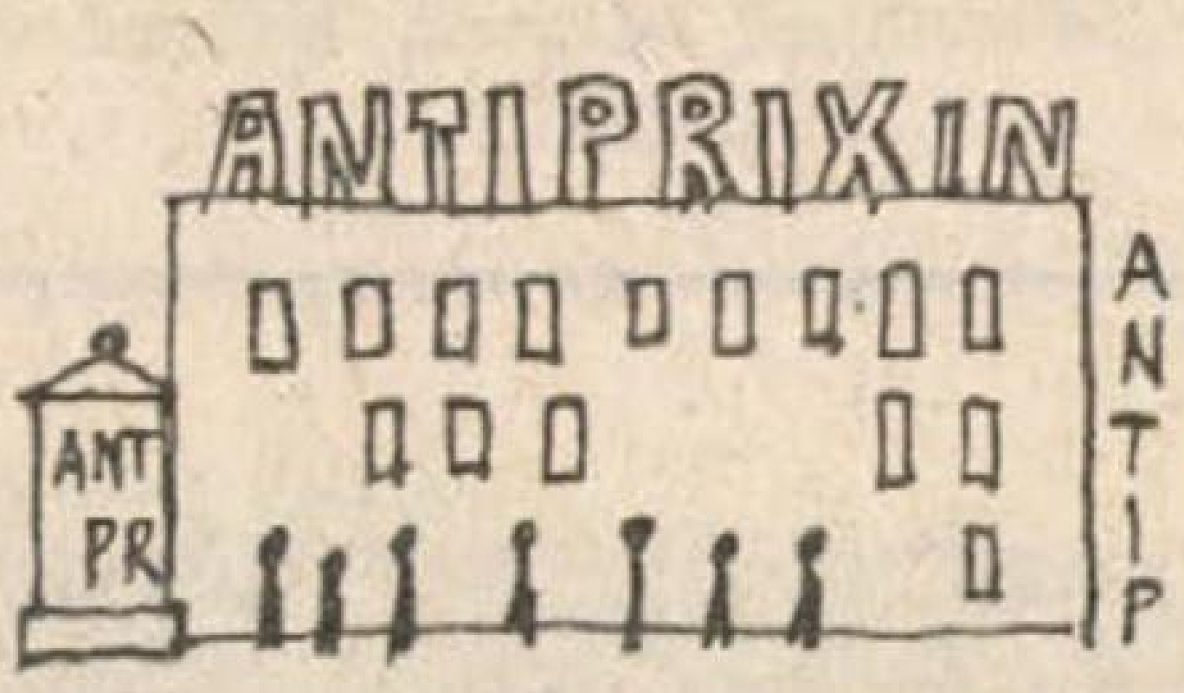

Nincsen olyan ház vagy
helyszín
Hol nem kell az ANTIPRIXIN!

Az erőteljes propaganda hatására a népszerű iparcikk fantasztikus mennyiségben fogyott, termelését tizenhatszorosára kellett emelni. Ekkor már gittet és őszi avart alkalmaztak a drága, külföldről behozott aminonitrobutanic helyett és egyetlen gombostűvel tűzték a fénymázas oldalához. Az ANTIPRIXIN változatlanul használható iparcikknek mutatkozott, ha hűvös helyen alkalmazták, erősen felrázva és alaposan kiszellőztetve a szobát alkalmazása után. Erről azonban mindenre kiterjedő, lelkiismeretes használati utasítást mellékeltek a csomagoláshoz, hogy a vásárlóközönség ne károsodjék.

ANTI PRIXIN

Az új ANTIPRIXIN azonban meglepetésszerűen megbukott. A boltokba kiszállított hatalmas készletek eladatlanul halmozódtak fel a raktárak mélyén. Az egykor oly népszerű árut a kutya se vette többé.

Ekkor azonban már készült a gyárban az ANTIPRIXIN utódja, a KOMBIPRIX, mely napok alatt meghódította a vásárlóközönséget. A KOMBIPRIX ugyanazokból az alapanyagokból készült, mint az ANTIPRIXIN első szériája, s alig került valamivel magasabb eladási áron a boltokba, mint elődje, a használhatatlan ANTIPRIXIN.

Somogyi Pál

Nemezis

Schwott Lajos rajza

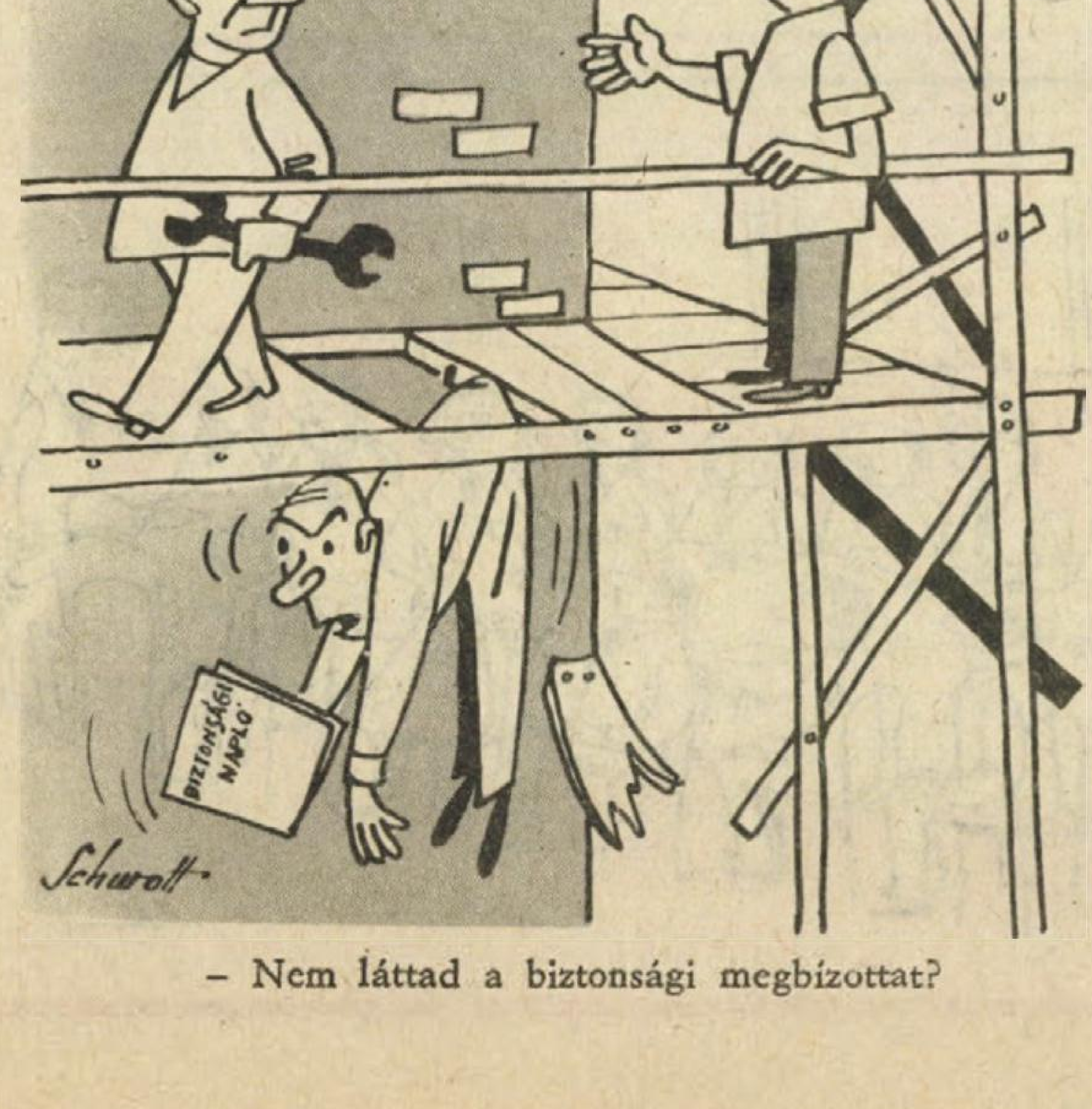

– Nem láttad a biztonsági megbízottat?

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

DIÓHÉJBAN

Vajon tudják-e a fogyókúrázók, hogy a Nemzeti Színház mellett „működő” automata mérleg a molett pesti nők álma? A napokban négyen álltunk rá egymásután, különböző súlycsoportúak, de az automata makacsul 29 kilót mutatott személyenként. Nem lehetne ilyen fogyasztó automatákat a város más pontjain is felállítani?

D. A.

Február 26-án gesztenyepürét akartam vásárolni a Vörösmarty cukrászdában. A kiszolgáló kartársnő közölte velem: most már csak jövőre lesz, mert a gesztenye szezonja elmúlt. Az igaz, hogy egyszer minden szezon elmúlik, de miből készülnek azok a gesztenyerudak, amelyeket a Csemege-üzletek, az Édesség Boltok és a Közértek gesztenyemassza címen hirdetnek és árusítanak? És mi az alapanyaga annak a 2.05 forintos gesztenyés mignonnak, amiből korlátlan mennyiségben vásárolhattam éppen abban a Vörösmarty cukrászdában, ahol csak jövőre lesz gesztenyepüré ...

J. F.

Végtelen tartozás

Tíz év óta vagyok téesz-főkönyvelő, most megyek nyugdíjba, és „boldogan” jelentem, hogy végre nekem is sikerült belegabalyodnom a bürokráciába.

1961. szeptember 1-én a Pestmegyei Bíróságtól VH. IV. 51–1413/960-as szám alatt 105 forintos fizetésletiltás érkezett Koroknai István tagtársunk ellen. Szövetkezetünk a letiltást azonnal végrehajtotta, és a 105 forintot október 24-én a kocséri postahivatalnál 163741–46-os számú csekken feladta. Azt hittük, hogy az ügy ezzel lezárult. Pedig csak ezután kezdődött a sokoldalú levelezgetés köztünk és a letiltást kérő vállalat, valamint a Pestmegyei Bíróság Végrehajtói Irodája között. Ebből a 105 forintos követelésből 18 hónap alatt 17 ügyirat keletkezett.

Most várjuk a legújabban kitűzött tárgyalást, ahol ismételten be kell bizonyítanunk, hogy termelőszövetkezetünk a letiltott összeget időben befizette. Vajon hányszor kell még bizonyítanunk?

Horváth Ferenc
főkönyvelő
Kocsér, „Petőfi” MTSZ

Heti krónika

SPORT

Az ökölvívó csapatbajnokság első fordulója során, az MTK—Gyöngyös találkozón szembekerült egymással két testvér: a válogatott Holló I. és a válogatott Holló II. A mérkőzés döntetlenül végződött. Hja kérem, „Holló a Hollónak...”

MŰVÉSZET

Az Erkel Színházban vendégszerepelt Nicola Tagger bolgár származású tenoristáról ekképpen ír a kritikus:

„A hangja eredetileg sem nagy, sem rendkívüli szép nem lehetett, de rendkívül hajlékonnyá csiszolódott. Szerepformálása egyszerű, néha már a merevség határát érinti, de kifejező éneklése sokat pótol abból, ami a játékkészség terén hiányzik. Az operaművészet forró, nagy pillanataiból nem kaptunk ezen a két estén, de Tagger közreműködése élettelivé és kellemessé tette a két előadást...”

Íme: az „egyrészt-másrészt” bírálat klasszikus példája.

APRÓHIRDETÉS

A hét legbátrabb apróhirdetésével a Népszabadság március 3-i számában találkoztunk:

„Pedagógus matematikából három hónap alatt kijavítja középiskolás rossz osztályzatát.”

Kedves tanár úr, ismeri ön az én fiamat?!

K. A.

Változnak az idők

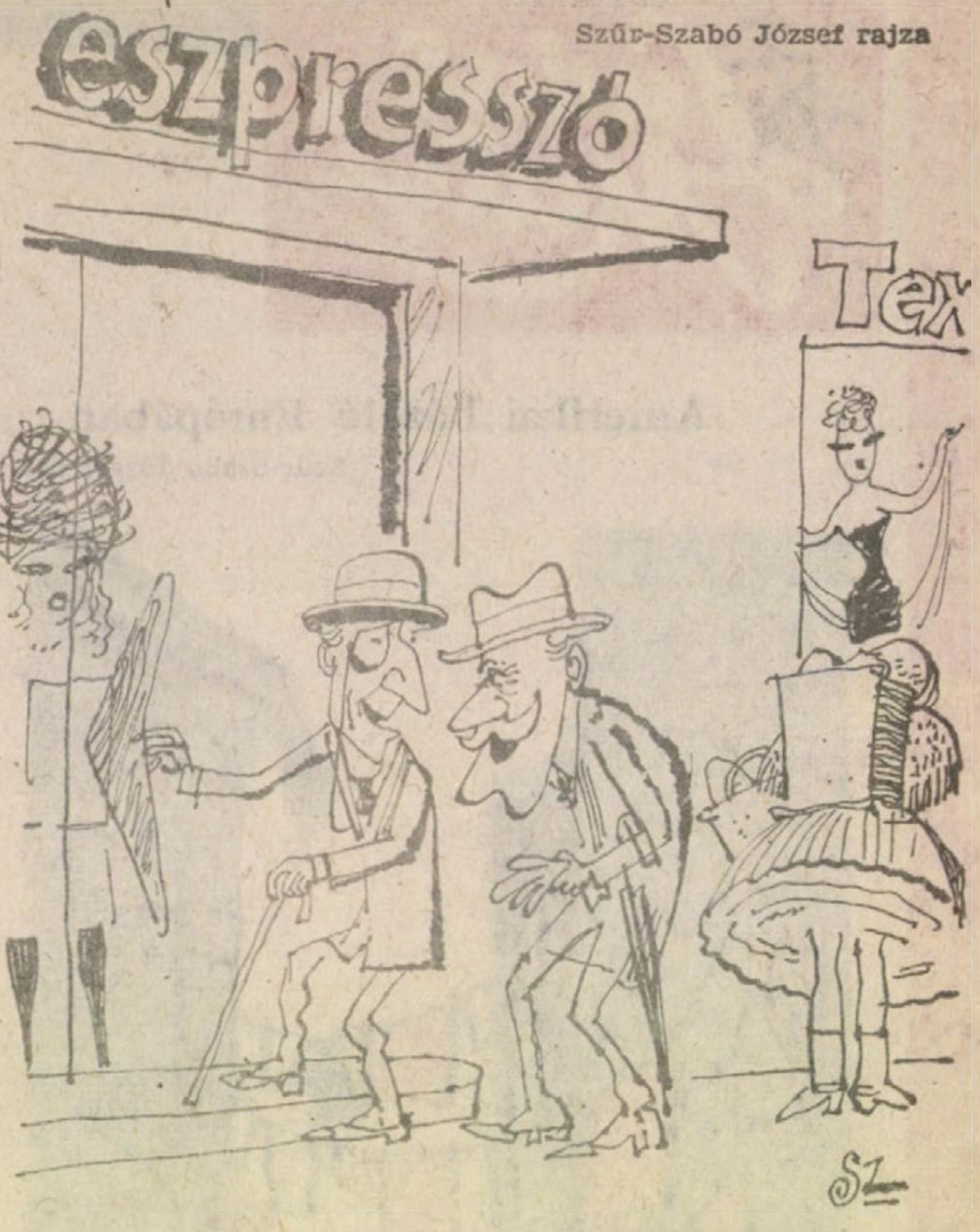

Szűr-Szabó József rajza

– Sokat javultak a viszonyok! Már félelem nélkül szidhatjuk a viszonyokat!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

FÜL SAMPONHABBAL

Hűséges természettel áldott, avagy vert meg a sors. Bizonyság erre az is, hogy évekig, sőt évtizedekig kitartok egy-egy fodrász mellett, türelmesen tűrve szeszélyeit, és szakításra csak akkor kerül sor, ha terrorja miatt már csordultig telt a pohár. Nekem sohasem adatott olyan fodrász, aki megszívlelné elképzeléseimet saját tulajdon hajam elrendezéséről. Próbálkoztam én már államival, szövetkezetivel, sőt maszekkel is. Mindenütt egyformán fütyültek szerény kívánságaimra, s csavarták, rakták, fésülték a hajamat, tetszésük szerint.

Múlt nyáron Rómában már-már azt hittem, hogy a fiatal Carlónál a Tükrök szűk, kis utcájában megértésre, meghallgatásra találok. De csalódtam. „Si, si, signora”, — hajtogatta, s közben akkora tornyot tupírozott a fejemre az olasz építészet hagyományaira jellemző stabilitással, s fújta be valami cementkeménységű lakkal, hogy több fésüm foga is beletört, s napokba tellett, míg le tudtam dönteni. Ezzel szemben az ügyeskezű Carlo egy évtizedek óta áhított cselekedettel örvendeztetett meg: hajmosás után gondosan megtörülte a fülemet kívül-belül.

Mert hiába tettem én burkolt, majd később nyíltabb célzásokat akár állami, akár szövetkezeti, avagy maszek fodrásznál, a fülem bévül csak samponos maradt. Így volt ez akkor is, amikor az öntudatos dolgozó nem fogadott el borravalót, és változatlan maradt a helyzet az enyhülés éveiben, amikor a szigorú hangú, tiltó táblák eltűntek a fodrászüzletek falairól, és az öntudatos elfogadta a pénzt.

Mivel szeretek a lélek mélyén búvárkodni, abból a premisszából kiindulva, hogy bezzeg a maszek-világban a hajmosással természetszerűleg együttjárt a habnak és a víznek fülből való eltávolítása, arra a következtetésre jutottam, hogy a felszabadult dolgozó emberi méltóságát sérti a fej szoros tartozékának megtisztítása.

Többszöri célozgatásom, hogy „bezzeg a maszek-világban”, süket fülekre talált abban a szövetkezetben is, ahol hetedik éve koptatom a kilincset. A minap azután, hogy az Eustach-kürtöm teljes hosszában és szélességében tele lett samponhabbal, nem haboztam tovább, és szóvátettem a dolgot nyíltan, a szövetkezet személyzete és vezetője előtt.

— Hja — mondotta Ernő úr, a vezető —, a fültörlés, kérem szépen, nincs benne az árszabályzatban, azért mellőzzük ezt a műveletet.

Nagy volt a csalódás számomra, hogy nem társadalmi, vagy pszichológiai, hanem egyszerű materiális indokkal szerelt le, ami előtt fejet kell hajtanom. Hiszen a történelmi materializmus korát éljük.

Így hát továbbra is fönnáll a közérdekű női probléma, és egyelőre nincs kilátás a megoldásra.

Dutka Mária

Nyilt levél
TVügyben

Bár a közönség ízlése
ma — többé-kevésbé fejlett:
mégis, kritikával kezdem
szokványos dicséret helyett.

Kritikával... de ezúttal
a műsorszerkesztést védem...
A TV-t, a felelőtlen
vádaskodók ellenében.

Ugyanis, a panaszok közt
sok a szubjektív bírálat,
kik a direkció ellen
elfogultan kritizálnak.

„Mért nem hoz a TV gengszter-,
bűnügyi és egyéb storyt,
amelyben a whisky, a gin,
s a vér literszámra folyik?”

„Hol van Jimmy, Jack és Joe,
(a hírhedt mesterlövészek)
kikre még pár évtizede
kéjes borzongással néztek?”...

...Szögezzük le: az effajta
vádaskodás — alaptalan!
Idejétmúlt lett e műfaj,
s a „giccsnek” is — alatta van!

S a — tárgyilagosság — miatt,
akit illet, meg is kérem:
vadnyugati filmek helyett,
mai, realista, fejlett
JÉGKORONG-MÉRKŐZÉST nézzen!

Kúsz Jenő

Ludas Matyi

Amerikai házaló Európában

Szűr-Szabó József rajza

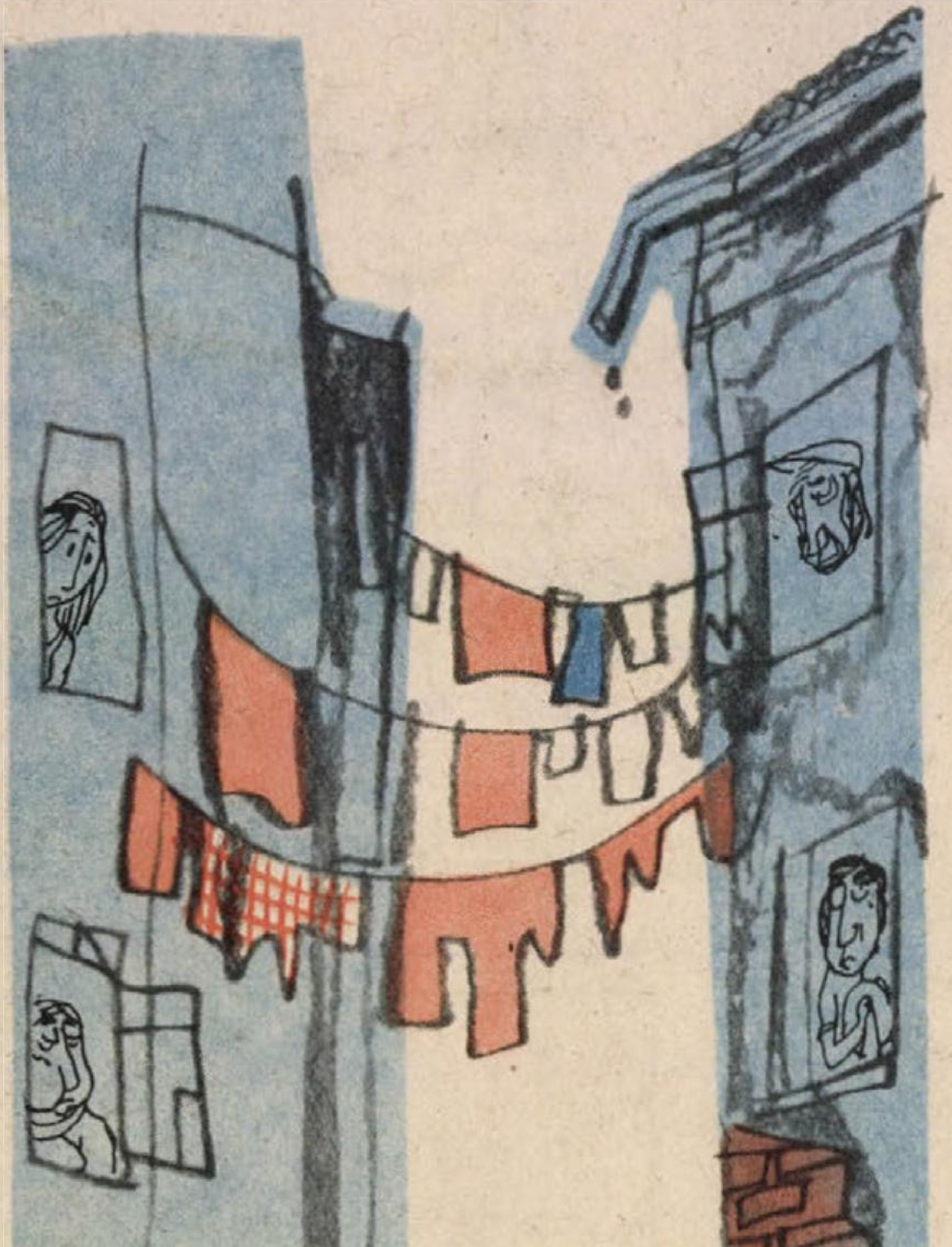
USA
POLARIS
Sz

– Polarist vegyenek!

Nemecsek követői

Kaján Tibor rajza

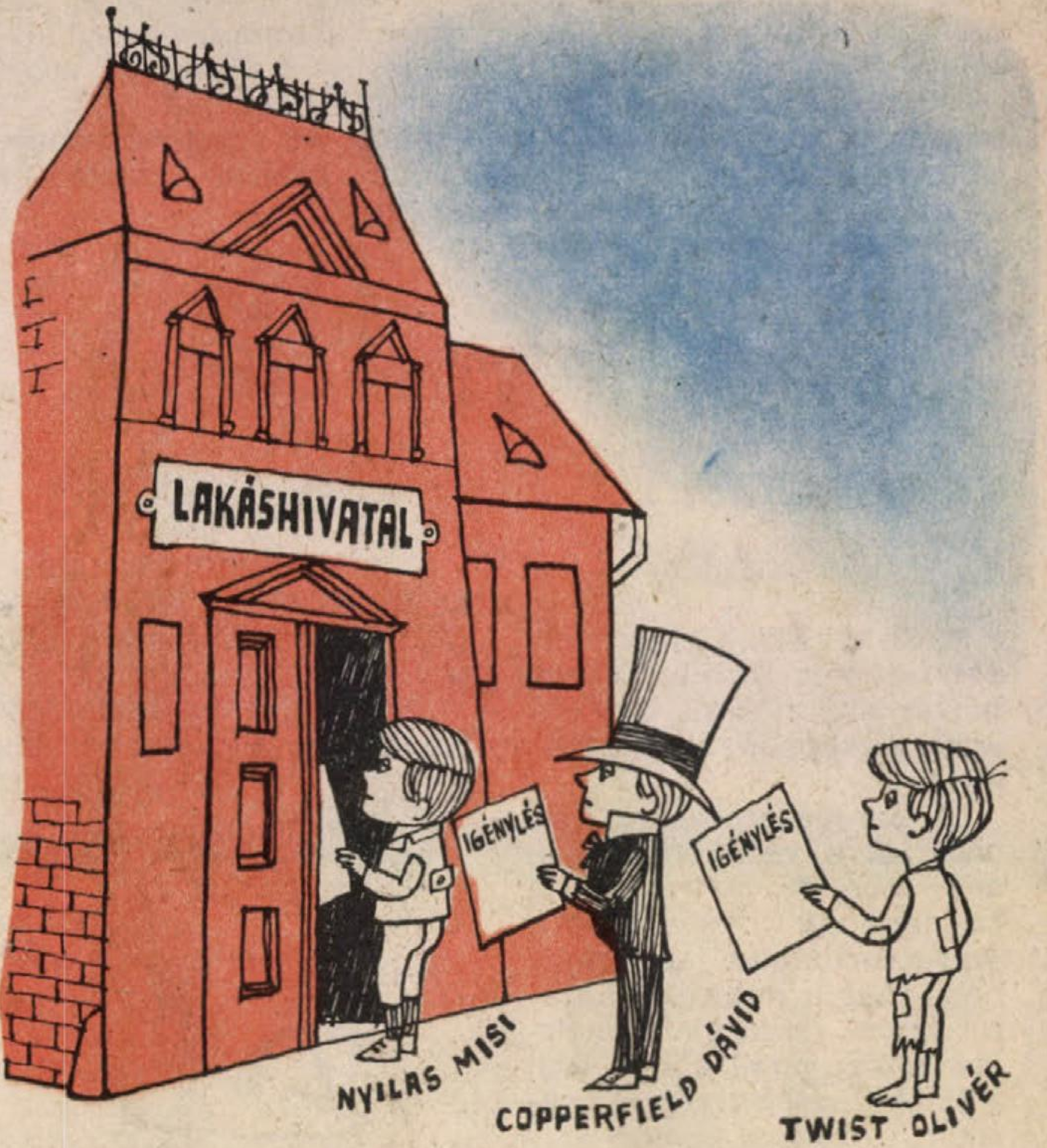
LAKÁSHIVATAL
IGÉNYLÉS
IGÉNYLÉS
NYILAS MISI
COPPERFIELD DÁVID
TWIST OLIVÉR

Mindent a fiataloknak

Toncz Tibor rajza

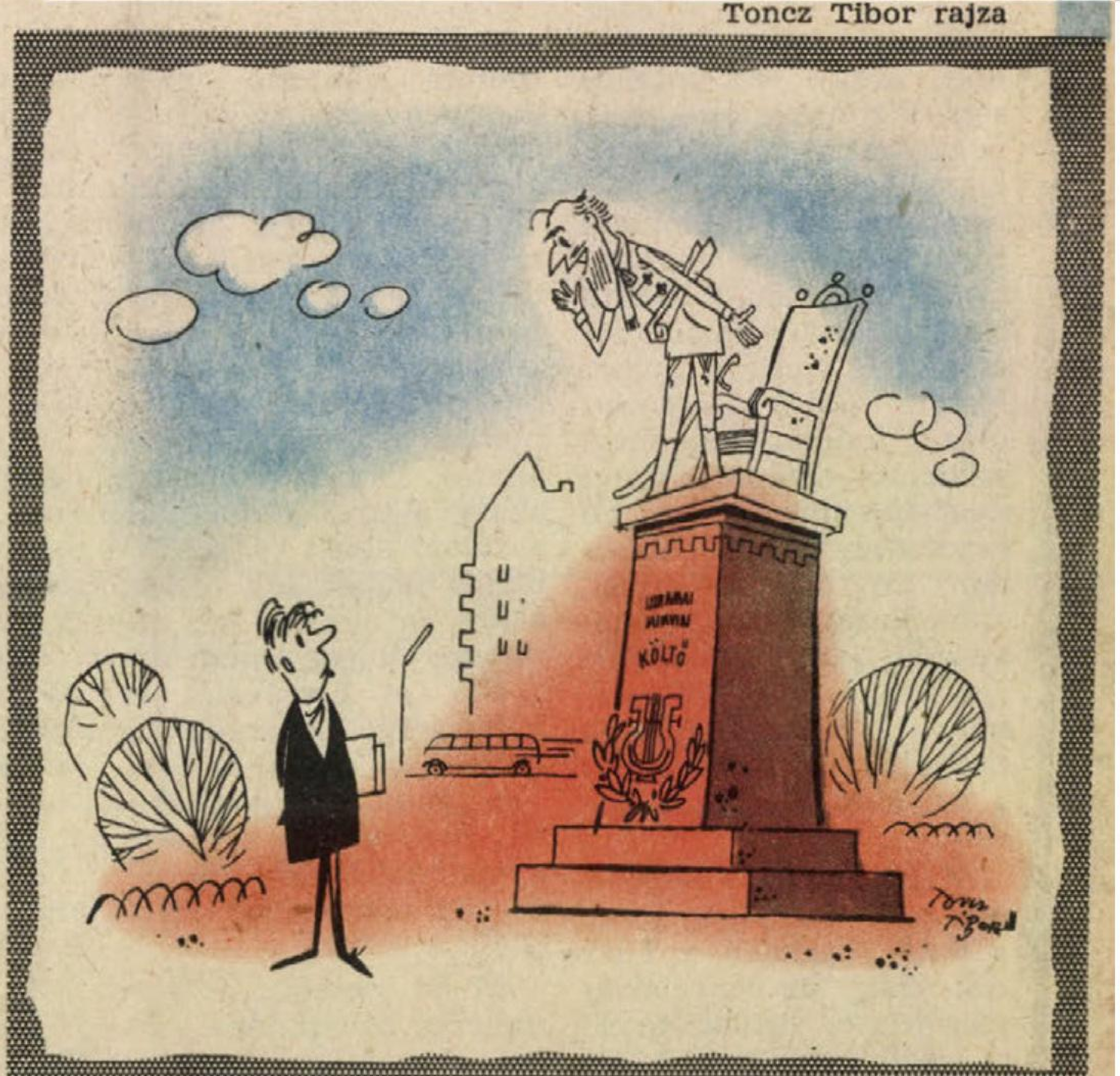
KÖLTŐ
Toncz Tibor

– Tessék, kolléga úr, cseréljünk helyet! . . .

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — 63.1372 — Kossuth Nyomda, Budapest. — Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180—850.
INDEX: 25504